

370.1523

จ 3727

ร.3

การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ

สารนิพนธ์

ของ

ฐิติรัตน์ บุรินทร์วานิช

15 ธ.ค. 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2549

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ

บทคัดย่อ
ของ
ฐิติรัตน์ บุรินทร์วานิช

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2549

จิตร์รัตน์ บุรินทร์วานิช. (2549). การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ. ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ โดยจำแนกจุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็น 2 ประการคือ ประการแรก เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ประการที่สอง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด ภาษาอังกฤษ การบัญชี และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ จำนวน 70 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยของความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง
2. ความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านครอบครัว

A Study of Academic Success of Diploma Students of Rajamangala University of
Technology Rattanakosin Borpitpimuk Chakrawad Campus

AN ABSTRACT
BY
TISIRAT BURINTARAVANIT

Presented in partial fulfillment of the requirements
For the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
At Srinakharinwirot University
May 2006

Tisirat Burintaravanit. (2006). *A Study of Academic Success of Diploma Students of Rajamangala University of Technology Rattanakosin Borpitpimuk Chakrawad Campus*. Master Project, M.Ed. (Guicance and Counseling Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Prof.Dr.Pongpan Kirdpitak.

The purposes of this research was to study academic success of Diploma Students of Rajamangala University of Technology Rattanakosin Borpitpimuk Chakrawad Campus. The study was conducted in order to accomplish the following objectives. The first was to measure the degree of the academic success of the students. The second was to examine the relationships between the acadimic success and the following factors : personal factors, family factors and academic environmental factors. The 70 samples were secondary Diploma students of Rajamangala University of Technology of Rattanakosin Borpitpimuk Chakrawad Campus. The research instrument was an academic success questionnaire. The data were analyzed by Pearson Product Moment Correlation Coefficient.

The results of the study were as follows :

1. The mean scores of the academic success of the students were average.
2. Statistically significant relationships were found between the students' academic success and their academic environmental factors at .05 level. No significant relationships were found between the students' academic success and the following factors : personal factors and family factors.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ของ จูศิริรัตน์ บุรินทร์วานิช ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ศาสตราจารย์ ดร. pongporn เกิดพิทักษ์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ)

คณะกรรมการสอบ

(ศาสตราจารย์ ดร. pongporn เกิดพิทักษ์)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทา สุรักษา)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

วันที่ 1 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2549

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถและกรุณาของ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ประธานควบคุมสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร มณีศรีขำ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุรักษา กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่อง และช่วยเหลือในทุกขั้นตอน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นประโยชน์และมีคุณค่ายิ่งแก่การวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ รองอธิการบดี อาจารย์ และนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ทุกท่านที่ให้การสนับสนุนกับผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวที่ให้การสนับสนุนในการศึกษา

ขอขอบคุณพี่ และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจในการวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จ

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับบิดา มารดา และคณาจารย์ทุกท่านที่กรุณาอบรมสั่งสอน และแนะนำแก่ผู้วิจัยจนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

จิศิริรัตน์ บุรินทร์วานิช

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง.....	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ.....	35
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว.....	37
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์.....	40
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา.....	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา.....	42

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	43
การกำหนดประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
วิธีการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
5 สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะ.....	57
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	57
สมมติฐานของการวิจัย.....	57
ขอบเขตของการวิจัย.....	57
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
สรุปผลการวิจัย.....	58
อภิปรายผล.....	58
ข้อเสนอแนะ.....	61
บรรณานุกรม.....	62
ภาคผนวก.....	73
ภาคผนวก ก.....	74
ภาคผนวก ข.....	87
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	90

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนร้อยละของนักศึกษาชั้นปีที่2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขต บพิตรพิมุข จักรวรรดิที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา และ ความสำเร็จในการเรียน.....	53
2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน.....	55
3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการเรียนกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน.....	56
4 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ด้านที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล.....	88
5 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านครอบครัว.....	89
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน.....	89

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม ปัญญาและ องค์ประกอบส่วนบุคคล และอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม.....	20
3 ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและ ความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น.....	21
4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและ ความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น.....	21

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยจะพัฒนาให้มีความสำเร็จเท่าเทียมกับประเทศอื่นๆ ที่มีความก้าวหน้า ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรม สังคมและการเมืองนั้น สิ่งสำคัญที่สุดก็คือประชาชนจะต้องมีความรู้ (คำแสง ทะลิ่งสี. 2542 : 1) เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา การศึกษาจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาประเทศ เพราะไม่ว่าประเทศใดก็ตามหากประชากรได้รับการศึกษาสูงและทั่วถึงแล้ว ประเทศนั้นย่อมจะประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศไปได้อย่างรวดเร็ว นับว่าการศึกษเป็นกระบวนการหนึ่งที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพเหมาะสม และมีคุณสมบัติที่สอดคล้องกับความต้องการในการใช้กำลังคนของประเทศ (สุภาณี เจียมศักดิ์. 2543 : 1) ดัชนีพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540-2544) ที่มีนโยบายในการผลิต และพัฒนาคนโดยมุ่งพัฒนา “คน” ให้เป็น “มนุษย์” ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มตามศักยภาพ มีการพัฒนาที่สมดุลทั้งปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคมเพื่อเสริมสร้างและพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ (นฤมล ศิลปนิลมาลย์. 2545 : 1) โดยดำเนินการต่อเนื่องมาจนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (2545-2549) ซึ่งถือว่า “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ในทุกมิติอย่างเป็นองค์รวม และให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่สมดุล ทั้งด้านตัวคน สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2544 : บทนำ) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หน่วยงานทางการศึกษา ซึ่งได้แก่ ทบวง มหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ อาศัยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทั้ง 2 ฉบับนี้เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานจัดการศึกษา โดยให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ และกำลังคนตามภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงาน เพื่อการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มศักยภาพต่อไป (สนทยา เขมวีรัตน์. 2542 : 1)

สำหรับหน่วยงานทางการศึกษาที่นับว่ามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศ ในฐานะที่ทำหน้าที่ผลิตกำลังคนออกไปพัฒนาประเทศนั้นก็คือ สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเบอร์ด (อารมณ วุฒิพฤกษ์ และคณะ. 2525 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Berd.1976) ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาไว้ว่า สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงนั้นมีอยู่ด้วยกัน 2 ประการคือ การจัดให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดแล้วลงมือกระทำด้วยตนเอง ส่วนสุรศักดิ์ ยอดหาญ (2546 : 1) นั้นก็ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ถือได้ว่าเป็นการให้การศึกษาแก่ผู้เรียนในลักษณะของการสร้างเสริม อารมณ์ สะสมปัญญา ดังนั้นพื้นฐานความรู้และแนวความคิดหรือเจตคติเดิมของผู้เรียนที่ได้รับจาก

การศึกษา การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะช่วยเสริมสร้างความรู้ขั้นสูง ขณะเดียวกันก็ประมวลความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ให้มีความเป็นหนึ่งและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดแนวคิดที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองได้

ในปัจจุบันสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีอยู่ในประเทศไทยนั้นมีอยู่มาก ซึ่งแต่ละสถาบันต่างมุ่งที่จะผลิตกำลังคนออกไปพัฒนาประเทศ พยายามที่จะพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ และมีความสามารถเต็มศักยภาพของตนทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องตามแนวทางการพัฒนาของแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (2545-2549) มุ่งเน้นที่จะพัฒนาอุดมศึกษาทั้งระบบให้เป็นสถาบันการศึกษาขั้นสูงที่มีคุณภาพสามารถผลิตและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระดับกลาง และระดับสูงที่มีคุณภาพทัดเทียมนานาชาติ สามารถชี้นำและผลักดันการพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจที่ตั้งอยู่บนฐานขององค์ความรู้ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2544 : 13) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ก็เป็นสถาบันอุดมศึกษาอีกแห่งหนึ่งสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็น 1 ใน 9 มหาวิทยาลัยที่ขยายตัวออกมาจาก “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล” ซึ่งได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัย ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พุทธศักราช 2547 (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ. 2548 : 4) มีภาระหน้าที่ในด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านงานวิจัย และนวัตกรรมทางการศึกษา ด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม และด้านการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม โดยดำเนินการสอนตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับปริญญาตรี ส่วนในระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอกนั้น วางแผนจะเปิดหลักสูตรประมาณปี พ.ศ. 2551 โดยมีจุดมุ่งหมายจัดการศึกษา และพัฒนาผู้สำเร็จการศึกษาให้มีความรู้ความชำนาญในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ และมีความสามารถในการเชิงปฏิบัติได้อย่างแท้จริง เพื่อให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล อีกทั้งยังเน้นในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม และสร้างคุณค่าให้กับสังคมได้ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2544 : 21)

จากจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น ทำให้สถาบันการศึกษาแห่งนี้กลายเป็นแหล่งผลิตกำลังคนที่สำคัญของประเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์นั้น เป็นการรวมตัวกันของวิทยาเขตทั้ง 4 แห่งด้วยกัน และวิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ก็เป็นอีกหนึ่งวิทยาเขตในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่รับผิดชอบจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสายวิชาบริหารธุรกิจ เปิดสอนอยู่ 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาการตลาด ภาษาอังกฤษ การบัญชี และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ส่วนระดับปริญญาตรี แบ่งเป็น 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต และหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดินั้น จะต้องเป็นนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) ในการพิจารณารับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ นั้น วิทยาเขตจะต้องจัดสอบวัดความรู้ ความสามารถในแต่ละวิชา และคัดเลือก

นักศึกษาที่มีความสามารถสูงเข้าศึกษาต่อ นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกทั้งหมดจะต้องมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะศึกษาจนสำเร็จการศึกษาในเวลาหลักสูตรกำหนดไว้ได้

(จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. 2549 : 9)

ดังนั้น จึงทำให้นักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดินั้น ต่างมีความปรารถนาเช่นเดียวกัน คือ ความสำเร็จในการเรียน จรัล อุ่นจิตวิวัฒน์ (2532 : 1) กล่าวว่า เราอาจคาดหวังต่อไปในอนาคตได้ว่า บุคคลนั้นจะเป็นประชากรที่มีคุณภาพทั้งในส่วนตนและส่วนรวมต่อไป ส่วนการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะประสบความสำเร็จในด้านการเรียนได้นั้น แต่ละคนย่อมมีปัจจัยบางประการที่ทำให้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันได้ สำหรับในเรื่องนี้มีผู้ศึกษาไว้ คือ จูดีท (Judith. 2002 : 562-573) ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรทางด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจ เป้าหมายทางการศึกษา การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสามารถ พื้นความรู้เดิม และอาจารย์ผู้สอนส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียน จากผลการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่มีระดับคะแนนตั้งแต่ 3.0 ขึ้นไปว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีผลทำให้นักศึกษาเหล่านั้นสามารถประสบความสำเร็จทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลให้กับผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการ อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน และพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนมากยิ่งขึ้น และสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพต่าง ๆ จนประสบความสำเร็จได้ในอนาคต

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะทำให้ทราบเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่มีผลทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ประสบความสำเร็จทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้นักศึกษาได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียน อันจะส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ

ทางการเรียนมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางให้ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนผู้ปกครอง สามารถวางแผน พัฒนา ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตปทุมธานี จักรวรรดิ ที่มีระดับคะแนน (Grade) ในภาคเรียนที่ผ่านมาอยู่ในระดับตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 102 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด ภาษาธุรกิจ การบัญชีและคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตปทุมธานี จักรวรรดิ ที่ได้มาจากการคัดเลือกประชากรที่มีระดับคะแนน (Grade) ในภาคเรียนที่ผ่านมา ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป และใช้วิธีการสุ่มด้วยการจับฉลากมา จำนวน 70 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1.2 การรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.1.3 ความสนใจ

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว แบ่งเป็น

1.2.1 พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา

1.2.2 พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง

1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่

1.3.1 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์

1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา

2. ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสำเร็จทางการเรียน หมายถึง การที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ตามเกณฑ์ประเมินผลการศึกษาที่ทางวิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิได้กำหนดไว้ อยู่ในระดับดังต่อไปนี้ คือ

ระดับคะแนน (Grade) A	มีค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิต 4.0 ผลการศึกษา ดีเยี่ยม
ระดับคะแนน (Grade) B+	มีค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิต 3.5 ผลการศึกษา ดีมาก
ระดับคะแนน (Grade) B	มีค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิต 3.0 ผลการศึกษา ดี

ผู้วิจัยได้จัดนักศึกษามีความสำเร็จทางการเรียนไว้เป็น 2 กลุ่มคือ

นักศึกษาที่มีความสำเร็จทางการเรียนระดับดี (เกรดเฉลี่ย 3.00-3.49)

นักศึกษาที่มีความสำเร็จทางการเรียนระดับดีมาก (เกรดเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป)

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จทางการเรียน ได้แก่

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ปัจจัยที่เกิดขึ้นจากตัวของนักศึกษาเอง ได้แก่

2.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง คุณลักษณะของนักศึกษาที่ปรารถนาจะได้ผลสำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา มีความทะเยอทะยานสูง มีความกระตือรือร้นและเลือกทำสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถของตน มีการวางแผนในการทำงานและพึ่งตนเอง เพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ

2.1.2 การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่นักศึกษามีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีความมั่นใจในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้านคือ

2.1.2.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองโดยทั่วไป หมายถึง การที่นักศึกษามีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถในด้านการเรียน การทำงาน การพึ่งตนเอง

2.1.2.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านสังคม หมายถึง การที่นักศึกษามีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถเมื่อเข้าสู่สังคม

2.1.3 ความสนใจ หมายถึง การแสดงออกซึ่งความกระตือรือร้นที่เข้าร่วมในการประกอบกิจกรรมการเรียน มีความรู้สึกชอบ เอาใจใส่ มองเห็นความสำคัญ มีการรับรู้และตอบสนองต่อการรับรู้ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน แล้วเกิดการยอมรับในคุณค่าของสิ่งที่ตนได้รับรู้

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง ปัจจัยที่เกิดขึ้นจากครอบครัวของนักศึกษา ได้แก่

2.2.1 สัมพันธภาพในครอบครัว หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติกับนักศึกษาด้านการเรียน และพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อบิดามารดา หรือผู้ปกครอง แบ่งได้ดังนี้

2.2.1.1 พฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษาด้านการเรียน ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักศึกษา ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทางการเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดามารดา หรือ

ผู้ปกครองเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาประสบความสำเร็จทางการเรียน

2.2.1.2 พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ได้แก่ การขอคำแนะนำและซักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การขอให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมที่โรงเรียน

จัดชั้น การแสดงความรักและเคารพของบุตรที่มีต่อบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน หมายถึง ปัจจัยที่เกิดขึ้นจากสภาพทางการเรียน หรือสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่

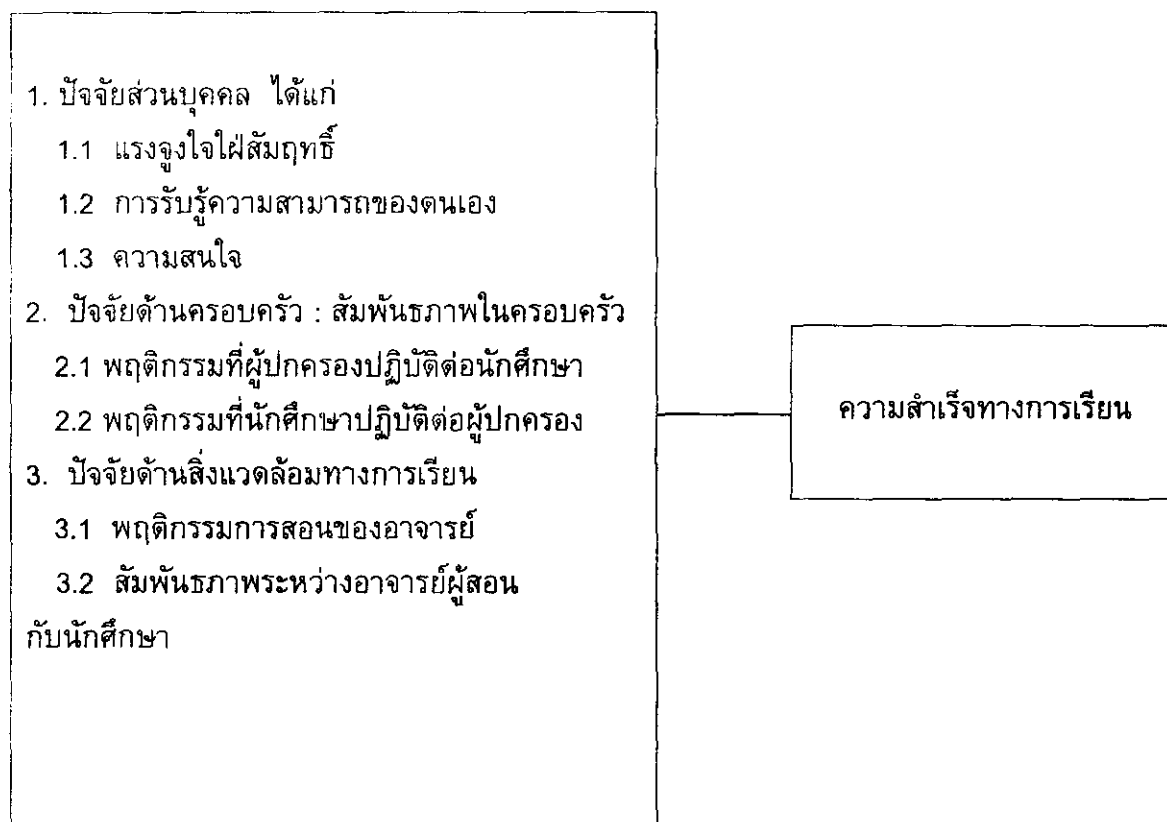
2.3.1 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ หมายถึง วิธีการสอนที่ทำให้การเรียนน่าสนใจ ความตั้งใจในการสอน การเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นและซักถาม การใช้สื่อประกอบการสอนของอาจารย์ และสอนครอบคลุมเนื้อหาวิชาตามสังเขปวิชา

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา หมายถึง พฤติกรรมที่อาจารย์ และนักศึกษาปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ ความสนใจนักศึกษาของอาจารย์ ความสัมพันธ์ที่ดีที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง การสร้างบรรยากาศแห่งความอบอุ่น

3. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด ภาษาอังกฤษ การบัญชีและคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความสำเร็จทางเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ
 - 4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว
 - 5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
 - 6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
 - 6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
 - 6.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา
 - 6.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไอแซกส์ และมิลลิ (อุษณียวรรณ เพ็ชรโยธา. 2546 : 50; อ้างอิงจาก Eysanck and Meili. 1972 : 6) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จาก

การทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องการทดสอบ เช่น การสังเกต การตรวจการบ้าน หรืออาจได้ในรูปแบบของเกรดจากโรงเรียนซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อน เป็นระยะเวลาที่สมควรหรืออาจได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทั่วไป

สุรัชย์ ขวัญเมือง (2522 : 232) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความรู้หรือทักษะที่ได้รับจากการเรียนการสอน ที่ได้พัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับขั้นในวิชาต่างๆที่เรียนมาแล้ว

ไพศาล หวังพานิช (2523 : 137) ให้ความหมายของคำว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น จากการฝึกอบรม หรือการสอบจึงเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่า เรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใด

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 29) ให้ความหมายของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลจากการเรียนการสอนหรือมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสมรรถภาพสมอง

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม (2530 : 3) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความสำเร็จที่ได้รับจากการเรียนซึ่งได้ประเมินผลจากหลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการที่ได้จากแบบทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป
2. กระบวนการที่ได้จากเกรดเฉลี่ยของโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาที่ยาวนาน

อารีย์ วชิรวรการ (2542 : 143) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ แต่คนส่วนมากเข้าใจว่า ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดจากการเรียนการสอนแต่ภายในโรงเรียน และมองแต่ในแง่ความรู้ความเข้าใจเท่านั้น แต่ในทางที่เป็นจริงแล้ว ความรู้สึก ค่านิยม ก็เป็นผลจากการฝึกสอนและอบรม ซึ่งก็นับเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

เจษฎ์สุดา หนูทอง (2546 : 24) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะ ความสามารถ หรือประสิทธิภาพของบุคคล ที่เกิดจากการฝึกอบรมหรือการสั่งสอนทั้งที่โรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ

ชนิษฐา เพ็ชรน้อย (2547 : 37) ได้กล่าวโดยสรุปถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง คุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถของบุคคลที่เปลี่ยนแปลงไปหลังจากได้รับ

ประสบการณ์จากการเรียนการสอน การฝึกอบรม และการปรับพฤติกรรมในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงจากสมรรถภาพของสมอง

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ที่ได้รับหรือทักษะที่พัฒนามาจากสถานศึกษา จากบ้าน และจากสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่ส่งผลให้บุคคลประสบความสำเร็จในด้านการเรียน โดยต้องอาศัยความสามารถหรือคุณลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล

1.1.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บลูม (ขนิษฐา เพ็ชรน้อย. 2547 : 44; อ้างอิงจาก Bloom. 1976 : 139) กล่าวถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า มีอยู่ 3 ตัวแปรคือ

ตัวแปรแรก คือ พฤติกรรมด้านสติปัญญา เป็นพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด ความเข้าใจ หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้อื่นๆ และมีมาก่อนเรียน ได้แก่ ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

ตัวแปรที่สอง คือ ลักษณะทางอารมณ์ เป็นตัวกำหนดด้านอารมณ์ หมายถึง แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ ความกระตือรือร้นที่มีต่อเนื้อหาการเรียน รวมถึงทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาวิชา ต่อโรงเรียน ระบบการเรียน และมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง

และตัวแปรสุดท้าย คือ คุณภาพของการสอน เป็นตัวกำหนดประสิทธิภาพในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยการบอกจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน การให้การเสริมแรงของครู การใช้ข้อมูลย้อนกลับ หรือการให้ผู้เรียนรู้ผลว่าตนเองกระทำได้ถูกต้องหรือไม่ และการแก้ไขข้อบกพร่อง

เพรสคอตต์ (ศรีระพร จันทโนทก. 2538 : 12 ; อ้างอิงจาก Prescott. 1961 : 14-51) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กันและมีอิทธิพลต่อผลสำเร็จทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกโรงเรียนไว้หลายองค์ประกอบ เช่น องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคม องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน องค์ประกอบด้านการปรับตัว องค์ประกอบด้านปัญหาส่วนตัว ซึ่งองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบจะส่งผลต่อผลสำเร็จทางการเรียนแตกต่างกัน บางองค์ประกอบเป็นส่วนส่งเสริม แต่บางองค์ประกอบเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ถ้าหากองค์ประกอบใดเป็นอุปสรรคต่อการเรียน ก็ย่อมทำให้นักเรียนไม่อาจใช้ความสามารถได้เต็มที่ที่มีอยู่ เช่น ด้านปัญหาส่วนตัว

ส่วนประภัสสร สิตวงษ์ (2545 : 46) ได้กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนว่า ประกอบด้วย

1. องค์ประกอบทางด้านคุณลักษณะของครู เช่น ระดับการศึกษา การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในวิชาที่สอน ลักษณะวิชาที่สอน เป็นต้น
2. องค์ประกอบทางครอบครัว เช่น สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว วิธีการเลี้ยงดู ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
3. องค์ประกอบทางโรงเรียน ได้แก่ ขนาดของโรงเรียน บุคลากร สื่อการสอน

4. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง เจตคติความสนใจ สติปัญญา ความมุ่งมั่น

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

สำเนียง ศิลป์ประกอบ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียน และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน วิชาสังคมศึกษา ด้วยบทเรียนสำเร็จรูปกับนักเรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู พบว่า กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่เรียนด้วยบทเรียนสำเร็จรูปและควบคุม คือ กลุ่มที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ราตรี แสนเย็น (2540 : 65) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ คุณลักษณะทางจิตสังคมบางประการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนมีความสัมพันธ์กับความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดขึ้นกับเด็กที่ประสบ ความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เสมอ บุคคลยิ่งประสบความสำเร็จมากเท่าไร ย่อมมีความเชื่อมั่น ในตนเองมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

บังอร ภัทรโกมล (2541 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต หน่วยตัวเรา ด้วยวิธีการสอนแบบโครงการ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบโครงการสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนที่ไม่ใช้วิธีการสอน แบบโครงการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ศิริลักษณ์ ณ กาฬสินธุ์ (2544 : 71-77) ทำการศึกษาจิตลักษณะบางประการที่สัมพันธ์ กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายในสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 381 คน พบว่า ความรู้สึก เป็นอิสระในตนเอง และความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกล้า แสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น และวัยรุ่นตอนปลาย

พัชนี ทองแก้ว (2540 : 59) ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทน ในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดย TAI กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดย TAI สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เพค (ขนิษฐา เพ็ชรน้อย. 2547 : 46; อ้างอิงจาก Peck. 1976 4233-A) ได้เปรียบเทียบ การสอนตามจุดประสงค์ด้านความคิด ความเข้าใจ และด้านความรู้ในสถานการณ์ 3 อย่าง คือ

การสอนในห้องเรียน การสอนนอกห้องเรียน และการผสมผสานระหว่างการสอนในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนนอกห้องเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ปรากฏความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

มาร์ติน และแมนเดลสัน (อุษณียวรรณ เพ็ชรโยธา. 2546 : 55 ; อ้างอิงจาก Matlin and Mendelsohn. 1965 : 48-50) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่อยู่ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 68 คน ใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางสติปัญญา Otis Quick Scoring Mental Abilities Test วัดความสามารถทางสติปัญญา ใช้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลมาตรฐาน Stanford Achievement Test วัดผลสัมฤทธิ์ ใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ CIP (The California Test of Personality) วัดบุคลิกภาพในด้านการปรับตัวให้เข้ากับบุคคลและสังคม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่นๆ ในสังคมได้ดี และนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และเป็นคนที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและบุคคลได้ดีด้วย

สลาวิน (วีรวรรณ มณีนวล. 2543 : 47 ; อ้างอิงจาก Slavin. 1991 : 75-76) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมจากการศึกษา 70 เรื่อง โดยทำการทดลองอย่างน้อย 40 สัปดาห์ กับนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ปรากฏว่า มี 67 เรื่องที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับการสอนตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า 41 เรื่อง (61%) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ไวคอฟ (จรรยา เรืองประพันธ์. 2531 : 51 ; อ้างอิงจาก Wyckoff. 1975 : 5156-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อรู้แจ้งที่มีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียน โดยการสอนซ่อมเสริมกับการสอนด้วยวิธีปกติ ปรากฏว่า ในกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนเพื่อ รู้แจ้งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติ และยังพบว่า ในกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำที่เรียนด้วยวิธีเรียนเพื่อรู้แจ้งและมีการสอนซ่อมเสริม มีผลการเรียนดีกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์” ไว้แตกต่างกันดังนี้

แมคเคลแลนด์ (นฤมล ศิลปนิมัลย์. 2545 : 12 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1953 : 110 – 111) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าหมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เกิดความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว

เมอร์เรย์ (จรรยา เรื่องประพันธ์. 2531 : 45 ; อ้างอิงจาก Murray. 1964 : 19) ได้อธิบายความต้องการผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการที่ได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่อยากต้องการที่จะควบคุม จัดกระทำหรือจัดระเบียบ วัตถุ บุคคลหรือความคิด โดยกระทำสิ่งเหล่านั้นอย่างรวดเร็วและมีความเป็นอิสระให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต้องการเอาชนะอุปสรรคและบรรลุถึงมาตรฐานที่ดีเลิศ ต้องการเป็นคนเก่ง มีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะคนอื่น ๆ ต้องการเพิ่มการยอมรับตนเองโดยการบรรลุความสำเร็จในกิจกรรมที่เป็นอัจฉริยะ

แอทคินสัน (นฤมล ศิลปนิมัลย์. 2545 : 12 ; อ้างอิงจาก Atkinson. 1966 : 240-241) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนเอง จะต้องได้รับการประเมินจากตนเองหรือบุคคลอื่น โดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นที่พอใจ เมื่อประสบความสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อประสบความล้มเหลว

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31-34) เน้นความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปของความต้องการความสำเร็จ ความต้องการดังกล่าวเป็นความต้องการที่เปรียบเทียบได้กับความต้องการขั้นสูงของมาสโลว์ เรียกว่า ความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน (Self-Actualization) เป็นความต้องการที่จะเข้าใจตนเองทั้งในด้านความสามารถ ความถนัด รวมถึงศักยภาพอื่นๆ และมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

ประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 12) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความปรารถนาที่จะบรรลุถึงผลสำเร็จในงานที่ยุ้งยากซับซ้อนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่างๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อพบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อพบความล้มเหลว

คำแสง ทะลั่งสี (2542 : 8) กล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้รับความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่ตั้งเอาไว้ และแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น และพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้งานสำเร็จ

ดวงเดือน กันทะพรหม (2543 : 9) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ยุ้งยากซับซ้อนให้สำเร็จตามความปรารถนา โดยการพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงเด่นที่ตั้งไว้

จากความหมายข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันออกไป ดังนั้น จึงสรุปความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นคุณลักษณะที่ปรารถนาในการทำให้เกิดผลสำเร็จ

ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค พยายามหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา และเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ หรือ เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

2.1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แอทคินสัน (ประสาธ อิศรปรีดา. 2522 : 36-37 ; อ้างอิงจาก Atkinson. 1964) ได้เสนอ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นโมเดลเชิงคณิตศาสตร์ โดยอาศัยพื้นฐานทฤษฎีการตัดสินใจ (Theory of Decision Making) เพื่อทำนายแนวโน้มของพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์ แอทคินสันเชื่อว่า สิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการกิจกรรมต่างๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Ta) นั้น ขึ้นอยู่กับผลบวกของ องค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

ประการที่ 1 แนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จ (Ts) ซึ่งได้มาจากผลคูณขององค์ประกอบ 3 ตัว ดังนี้

$$Ts = Ms \times Ps \times Is$$

เมื่อ

$$Ms = \text{แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์}$$

$$Ps = \text{การรับรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ}$$

$$Is = \text{ค่าของสิ่งล่อใจ}$$

ประการที่ 2 แนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว ซึ่งมาจากผลคูณขององค์ประกอบ 3 ตัว ดังนี้

$$Tf = Maf \times Pf \times If$$

เมื่อ

$$Maf = \text{แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว}$$

$$Pf = \text{การรับรู้โอกาสที่จะประสบความล้มเหลว}$$

$$If = \text{ค่าของสิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายของความล้มเหลว}$$

ประการที่ 3 องค์ประกอบซึ่งเป็นอิทธิพลจากภายนอก ซึ่งทำให้บุคคลปรารถนาที่จะ กระทำการกิจกรรมนั้นหรือไม่

$$\text{ดังนั้น} \quad Ta = Ts + Tf + \text{Text}$$

$$\text{หรือ} \quad Ta = (Ms \times Ps \times Is) + (Maf \times Pf \times If) + \text{Text}$$

แอทคินสันได้สรุปโมเดลเป็นสมการเพื่อทำนายแนวโน้มของพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์ ดังนี้

$$Ta = (Ms - Mf) (Ps - (1 - Ps)) + \text{Text}$$

เมื่อ

$$Ta = \text{แนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมมุ่งผลสัมฤทธิ์}$$

$$Ms = \text{แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์}$$

$$Mf = \text{ความกลัวความล้มเหลวหรือความวิตกกังวล}$$

$$Ps = \text{การรับรู้โอกาสที่จะประสบความสำเร็จ}$$

$$\text{Text} = \text{แนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรม ที่มีอิทธิพลมาจากภายนอก}$$

2.1.3 ลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 43-44; อ้างอิงจาก McClelland. 1961 : 207-256) กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk-Taking) มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไม่พอใจทำสิ่งที่ง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยาก เหมาะสมกับความสามารถของตน และทำในสิ่งที่ยากได้สำเร็จ ทำให้ตนพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยงเพราะกลัวไม่สำเร็จ หรือก็เสี่ยงจนเกินไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่สำเร็จ แต่ก็หวังพึ่งโชค

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ได้ขยันไปในทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ยั่วความสามารถของตน เป็นงานที่ต้องใช้สมองคิด และจะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกได้ว่าทำงานสำคัญสำเร็จลุล่วงไปได้

3. ความรับผิดชอบตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่องตน ต้องการปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นไม่ชอบผู้อื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

4. ต้องการทราบแน่ชัดในการตัดสินใจ (Knowledge of Result Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะติดตามผลการกระทำของตนว่ามีผลอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลการตัดสินใจ หรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นที่มีการวางแผนระยะยาว เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skill) ข้อนี้ยังไม่มีหลักฐานการค้นคว้าเพียงพอแต่เป็นลักษณะที่น่าจะให้เกิดสมรรถภาพในการจัดระบบงานยิ่งขึ้น แมคเคลแลนด์ได้อ้างถึงการค้นคว้าของ เฟรนด์ ว่าในการเลือกผู้ร่วมงานนั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกผู้ที่มีความสามารถในงานนั้นมากกว่าที่จะเลือกเพื่อนฝูงที่มีคุณสมบัติอย่างอื่น

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1953 : 104) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นดัชนีชี้บ่งถึงควมมีคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่ง และได้กำหนดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ ดังนี้

1. ทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ มากกว่าทำเพื่อเลี่ยงความล้มเหลว
2. เลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมความกับความสามารถของตน
3. มีความตั้งใจจริงในการทำงานเพื่อให้สำเร็จอย่างแท้จริง ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและความเชื่อในสิ่งมหัศจรรย์
4. ทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่ใช่มีจุดหมายที่รางวัล

กิลฟอร์ด (Guilford, 1959 : 437-439) กล่าวถึงลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานทั่ว ๆ ไป คือความปรารถนาที่จะทำกิจกรรมนั้นให้สำเร็จ
2. มีความเพียรพยายาม ได้แก่ ทำงานให้เป็นผลสำเร็จ
3. มีความอดทนเต็มใจที่จะลำบากแม้ยากเพียงใดก็ตาม

นอกจากนี้ ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2522 : 47-48) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังนี้

1. ทำสิ่งที่ยาก ๆ มีความมานะพยายาม สนุกสนานและชอบที่จะทำกิจกรรมนั้น
2. ชอบการแข่งขัน ต้องการชัยชนะ
3. มีความทะเยอทะยาน
4. ต้องการปรับตนเองให้ดีขึ้น
5. มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัดและแน่นอน
6. พฤติกรรมที่แสดงออกจะมีเอกลักษณ์ของตัวเอง

พรรณี ชูทัย เชนจิต (2533 : 312) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ ดังนี้

1. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

1.1 เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง

- 1.2 เป็นผู้ทำงานมีแผน
- 1.3 เป็นผู้ที่ตั้งระดับความคาดหวังสูง

2. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

- 2.1 เป็นผู้ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย
- 2.2 ตั้งเป้าหมายในวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว อาจจะตั้งเป้าหมายง่ายหรือ

ยากเกินไป

- 2.3 ตั้งระดับความคาดหวังไว้ต่ำ

2.1.4 การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ม.ล.ดุษฎี ชุมสาย (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์, 2527 : 31 ; อ้างอิงจาก ดุษฎี ชุมสาย (ม.ล.), 2508 : 364-367) ได้กล่าวถึงการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า มีอยู่ 5 วิธีด้วยกันคือ

วิธีที่ 1 การสังเกต การสังเกตเป็นรากฐานของวิทยาศาสตร์ทุกแขนงตั้งแต่ประสบการณ์อันซับซ้อน

วิธีที่ 2 การทดสอบ การทดสอบประกอบด้วยข้อความต่าง ๆ หลายสิบข้อที่ผู้ทดสอบตั้งขึ้น โดยถือเอาปฏิกิริยาของคนที่ตอบเป็นมาตรฐาน ซึ่งบางข้อเป็นคำถามเกี่ยวกับความกลัว

ความวิตกกังวล ความนิยมลัทธิการเมือง หรือเศรษฐกิจ ความสนใจในสิ่งต่างๆหรือปฏิกิริยาที่ตนทำอยู่เสมอๆ เมื่อตกอยู่ในสภาพนั้นๆเป็นต้น ผู้ถูกทดสอบต้องร่วมมือร่วมใจกับผู้ทดสอบในการตอบคำถามต่างๆ เพื่อให้การสอบได้ผลตามวัตถุประสงค์

วิธีที่ 3 การประมาณค่า โดยการเลือกคุณลักษณะบุคลิกภาพที่เป็นเครื่องเชิดชูให้บุคลิกภาพเด่นสะดุดตา เช่น ความสงบเสถียร แล้วหลายๆคนช่วยกันประมาณค่าว่าบุคลิกภาพของผู้ถูกประมาณค่าว่า บุคลิกภาพของผู้ถูกประมาณค่าอันนั้นตกอยู่ในชั้นไหน คือ มีความสงบเสถียรมากน้อยเพียงใด

วิธีที่ 4 การวิเคราะห์ตนเอง คือการประมาณค่าตนเอง แบบวิเคราะห์ตัวเองจะเป็นคำถามแบบปรนัย จะเป็นประโยชน์ในการเลือกอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน

วิธีที่ 5 การสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์มีหลักคล้ายๆกับการวิเคราะห์ตนเอง ต่างกันที่ผู้สัมภาษณ์มาตั้งคำถามให้เราคิดตามเพื่อให้เราวิเคราะห์ตัวเอง ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้จัดบันทึกและประมาณค่าบุคลิกภาพของเขา ผู้ถูกสัมภาษณ์จะไม่ว่าตนเองถูกสอบบุคลิกภาพ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.1 งานวิจัยในประเทศ

เมธี โพธิพัฒน์ (2523 : 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่นักเรียนชายและหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ภัทราพรรณ สุขประชา (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการประเมินผลงานของนักเรียนโดยตนเองและโดยครูที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ัดสมรรถนะ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูง กลุ่มที่ประเมินผลงานโดยตนเองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการรับรู้ัดสมรรถนะ สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการประเมินผลงานโดยครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ กลุ่มที่ประเมินผลงานโดยตนเอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการรับรู้ัดสมรรถนะ สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการประเมินผลงานโดยครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลุ่มที่ประเมินผลงานโดยตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการประเมินผลงานโดยครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และรูปแบบการประเมินผลงานของนักเรียน ไม่ส่งผลร่วมกันต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ัดสมรรถนะ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์

นฤมล ศิลปนิลมาลย์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ้างสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้อัตสมรรถนะของนักศึกษาสถาบันราชภัฏมหาสารคาม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นสูงและต่ำ และศึกษาเปรียบเทียบการอ้างสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการรับรู้อัตสมรรถนะที่แตกต่างกัน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 232 คน ระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ ประจำปีการศึกษา 2544 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในระดับปานกลางจำนวน 5 ประเภท คือ ความสามารถ การช่วยเหลือจากผู้อื่นที่ได้รับเฉพาะงานใดงานหนึ่ง ความพยายามที่ปฏิบัติเฉพาะงานใดงานหนึ่ง ความพยายามที่ปฏิบัติงานเป็นประจำและความง่ายของงาน นอกนั้นมีการอ้างสาเหตุของความสำเร็จอยู่ในระดับต่ำ ส่วนนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีการอ้างสาเหตุของความสำเร็จเช่นเดียวกับนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

2.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

รัชเชลล์ (Russell. 1969 : 263-266) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 9 โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษา และการการอ่าน ปรากฏว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ราย (Rai. 1980 : 117-122) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาจำนวน 300 คน ซึ่งเลือกมาจากนักเรียนวิชาชีววิทยาจาก 12 โรงเรียนในเมืองอัครา กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ผู้ที่ได้ 60% ขึ้นไป กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือผู้ที่ได้ 40% ลงมา และผู้ที่ได้ 44-55% ให้เป็นกลุ่มกลาง ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลาง และต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

3.1.1 ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาที่ตั้งขึ้นโดย อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน เมื่อปี ค.ศ.1977 ตั้งแต่นั้นมาได้มีการนำมาใช้ในวงการทางจิตวิทยา เช่น จิตวิทยาสังคม จิตวิทยาการศึกษา และจิตวิทยาการปรึกษา และจากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

แบนดูรา (Bandura. 1986 : 391) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลประเมินความสามารถของตนเองในการกระทำสิ่งต่างๆ ว่าจะสามารถปฏิบัติได้เพียงใด

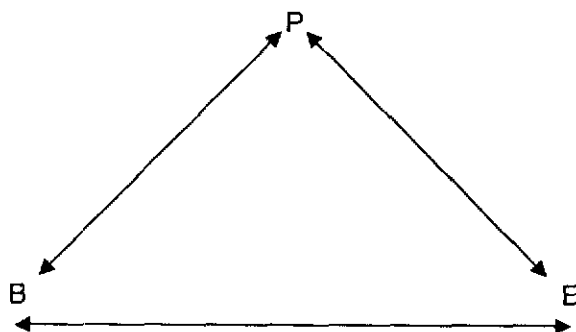
ชันค์ (กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา. 2539 : 11 ; อ้างอิงจาก Dale H. Shunk. 1983 : 89) ได้สรุปความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า เป็นการตัดสินใจความสามารถในการแสดงพฤติกรรมของตนเองว่าจะกระทำได้ดีเพียงใด และการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้มีผลต่อการเลือกการกระทำ ความพยายามและความอดทนต่อความยากลำบากเพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จ

นฤมล ศิลปนิลมาลย์ (2545 : 9) ได้ให้ความหมายว่า เป็นความรู้สึกที่ตนเองมีความสามารถในการจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองโดยทั่วไป หมายถึง การที่มีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถในด้านการเรียน การทำงาน การพึ่งตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านสังคม ซึ่งหมายถึง การที่มีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถเมื่อเข้าสู่สังคม

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ในการกระทำสิ่งต่างๆ ว่าจะสามารถทำได้ดีเพียงใด

3.1.2 ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองมาจากทฤษฎีเชิงปัญญาทางสังคม (Social cognitive theory) ของแบนดูรา (Bandura. 1986) ซึ่งเขามีความเชื่อว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลเนื่องมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่าง 3 องค์ประกอบได้แก่ พฤติกรรม ปัญญา และองค์ประกอบส่วนบุคคล และอิทธิพลของสภาพแวดล้อม โดยทั้ง 3 องค์ประกอบ จะทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดที่มีอิทธิพลเชิงเหตุ-ผล ซึ่งกันและกัน ดังแสดงในภาพประกอบ 2

B = พฤติกรรม (Behavior)

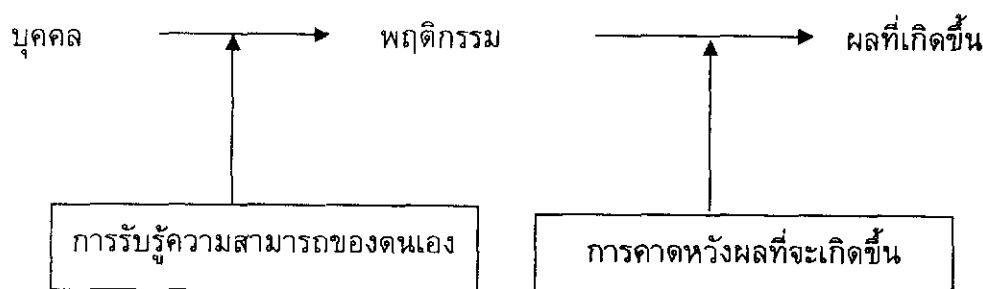
P = ปัญญาและองค์ประกอบส่วนบุคคล (cognitive and other personal factor)

E = อิทธิพลของสภาพแวดล้อม (environmental influences)

ภาพประกอบ 2 โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม ปัญญาและองค์ประกอบส่วนบุคคล และอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม

จากภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรม ปัญญา และองค์ประกอบส่วนบุคคล และอิทธิพลของสภาพแวดล้อมนั้น ต่างเป็นตัวกำหนดที่มีอิทธิพลเชิงเหตุ-ผลซึ่งกันและกัน นั่นก็หมายความว่า ถ้าองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป ก็จะมีผลทำให้องค์ประกอบอื่น ๆ เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เช่น นางสาวสายใจไปฝึกภาคปฏิบัติการพยาบาลหอผู้ป่วยได้เห็นเพื่อนประสบความสำเร็จในการให้การพยาบาล สภาพแวดล้อม (E) เช่นนี้มีผลทำให้นางสาวสายใจเชื่อว่า ความพยายามมุมานะของตนเองสามารถทำให้ประสบผลสำเร็จได้ ซึ่งมีผลทำให้นางสาวสายใจมีพฤติกรรม (B) ซึ่งแสดงความพยายามมุมานะด้วย แล้วพฤติกรรมซึ่งแสดงถึงความพยายามมุมานะของนางสาวสายใจก็ทำหน้าที่เป็นสภาพแวดล้อม (E) ให้กับเพื่อนคนอื่น ๆ ด้วย

มักมีคำถามว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น เกี่ยวข้องหรือแตกต่างอย่างไรกับความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome Expectation) เพื่อให้เข้าใจและชัดเจน แบบดูลรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2539 : 58 ; อ้างอิงมาจาก Bandura, 1977 : 193) ได้เสนอภาพแสดงความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นดังแสดงในภาพประกอบ 3 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น

ภาพประกอบ 3 ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าจะสามารถทำงานได้ในระดับใด ในขณะที่คาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นนั้น เป็นการตัดสินใจว่าผลกรรมใดจะเกิดขึ้นจากการกระทำดังกล่าว เช่นนักกีฬามีความเชื่อว่า เขากระโดดสูงได้ 6 ฟุต ความเชื่อดังกล่าวเป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเอง การได้รับการยอมรับจากสังคม การได้รับรางวัล การพึงพอใจในตอนที่กระโดดได้สูงถึง 6 ฟุต เป็นความคาดหวังผลที่เกิดขึ้น แต่จะต้องระวังความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความหมายถึงผลที่แสดงถึงการกระทำพฤติกรรมเพราะว่าผลที่แสดงถึงการกระทำพฤติกรรมเท่านั้นจะพิจารณาว่าพฤติกรรมนั้นสามารถทำได้ตามการตัดสินใจความสามารถของตนเองหรือไม่ นั่นคือจะกระโดดได้สูงถึง 6 ฟุตหรือไม่ ซึ่งการจะกระโดดสูงได้ถึง 6 ฟุตได้หรือไม่นั้น มิใช่เป็นการคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมุ่งที่ผลกรรมที่จะได้จากการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว

การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นนั้นมีความสัมพันธ์กันมากโดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองนี้มีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งจะเห็นได้จากภาพประกอบ 4 (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 58-59 ; อ้างอิงจาก Bandura. 1977)

		ความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้น	
		สูง	ต่ำ
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	สูง	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน

ภาพประกอบ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น แบนดูรา เสนอว่ามีอยู่ด้วยกัน 4 ปัจจัย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536 : 59-60 ; อ้างอิงมาจาก Bandura, 1986) คือ

1. ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (Mastery Experiences) ซึ่งแบนดูราเชื่อว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากว่าเป็นประสบการณ์โดยตรง ความสำเร็จทำให้เพิ่มความสามารถของตนเอง บุคคลจะเชื่อว่าเขาสามารถที่จะทำได้ ดังนั้นในการที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น จำเป็นที่จะต้องฝึกให้เขามีทักษะเพียงพอที่จะประสบความสำเร็จได้พร้อม ๆ กับการทำให้เขารับรู้ว่า เขามีความสามารถจะกระทำเช่นนั้นจะทำให้เขาใช้ทักษะที่จะได้รับการฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด บุคคลที่รับรู้ว่า ตนเองมีความสามารถนั้น จะไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ แต่จะพยายามทำงานต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ

2. การใช้ตัวแบบ (Modeling) การที่ได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่มีความซับซ้อนและได้รับผลกรรมที่พึงพอใจก็จะทำให้ผู้ที่สังเกตฝึกความรู้สึกว่าเขาก็จะสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ ถ้าเขาพยายามจริงที่ไม่ย่อท้อ ลักษณะของการใช้ตัวแบบที่ส่งผลต่อความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะทำได้นั้น ได้แก่ การแก้ปัญหาบุคคลที่มีความกลัวต่อสิ่งต่าง ๆ โดยที่ให้ผู้ดูตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเองก็สามารถทำให้ลดความกลัวต่าง ๆ เหล่านั้นได้

3. การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการบอกว่าบุคคลนั้นมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ วิธีดังกล่าวนี้ค่อนข้างใช้ง่ายและใช้กันทั่วไป ซึ่งแบนดูราได้กล่าวว่า การใช้คำพูดชักจูงนั้นไม่ค่อยจะได้ผลนักในการที่จะทำให้คนเราสามารถที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งถ้าจะให้ได้ผลควรจะใช้ร่วมกับการทำให้บุคคลมีประสบการณ์ของความสำเร็จ ซึ่งอาจจะต้องค่อย ๆ สร้างความสามารถให้กับบุคคลอย่างค่อยเป็นค่อยไปและให้เกิดความสำเร็จตามลำดับขั้นตอนพร้อมทั้งการใช้คำพูดชักจูงร่วมกัน ก็ย่อมที่จะได้ผลดีในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตน

4. การกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) การกระตุ้นทางอารมณ์มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตน บุคคลที่ถูกกระตุ้นอารมณ์ทางลบ เช่น การอยู่ในสภาพที่ถูกข่มขู่จะทำให้เกิดความวิตกกังวลและความเครียด นอกจากนั้นอาจจะทำให้เกิดความกลัว และจะนำไปสู่การรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง ถ้าอารมณ์ลักษณะดังกล่าวเกิดมากขึ้น ก็จะทำให้บุคคลไม่สามารถที่จะแสดงออกได้ดี อันจะนำไปสู่ประสบการณ์ของความล้มเหลว ซึ่งจะทำให้การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนต่ำลงไปอีก แต่ถ้าบุคคลสามารถลดหรือระงับการถูกกระตุ้นอารมณ์ได้จะทำให้การรับรู้ความสามารถของตนดีขึ้น อันจะทำให้การแสดงออกถึงความสามารถดีขึ้นด้วย

3.1.3 พัฒนาการของการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ประสบการณ์ของเด็กในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ จะเป็นพื้นฐานของพัฒนาการของการรับรู้ อัตสมรรถนะ ในวัยทารกนั้นจะถูกจำกัดด้านสภาพทางกาย สังคม และสิ่งแวดล้อมโดยประสบการณ์ต่าง ๆ จะเชื่อมโยงกับความสามารถในการควบคุมเกี่ยวกับการรับรู้

การจัดการกับเป้าหมายที่ต้องการ รวมทั้งให้ความสนใจที่จะรับรู้พฤติกรรมของบุคคลอื่น ทารกที่ประสบความสำเร็จในการควบคุมสิ่งแวดล้อมจะสนใจต่อพฤติกรรมของตนเองและสนใจการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ด้วย (ประภัสสร วงษ์ศรี, 2541 : 21-23 ; อ้างอิงมาจาก Bandura, 1986 : 414) การรับรู้ความสามารถของตนเองของเด็กจะเพิ่มขึ้นพร้อม ๆ กับการพัฒนาทางร่างกาย บิดามารดามีส่วนสำคัญที่จะตอบสนองต่อการแสดงออก รวมทั้งการกระตุ้นและจัดประสบการณ์ให้เด็กได้มีอิสระอย่างเหมาะสม ครอบครัวมีส่วนสำคัญในการพัฒนาทางสังคม ซึ่งเด็กจะมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ เพื่อนเป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทต่อการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่วนโรงเรียนจะเป็นแหล่งพัฒนาความสามารถทางด้านสติปัญญา ได้รับความรู้ ได้ฝึกทักษะในการแก้ปัญหา เพื่ออยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นซึ่งเป็นครู เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ การรับรู้ความสามารถของตนเอง รวมทั้งมีผลต่อการพัฒนาสติปัญญาและการแก้ปัญหาซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตในวัยผู้ใหญ่ต่อไป

ในช่วงของการพัฒนาการของบุคคล จะนำไปสู่ความสามารถในการเผชิญกับปัญหาวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่จะต้องเรียนรู้ที่จะมีความรับผิดชอบในตนเองเกือบทุกด้าน ต้องฝึกทักษะใหม่ ๆ มากมายเพื่อก้าวเข้าสู่สังคมผู้ใหญ่ เรียนรู้การมีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม การมีคู่ครอง และการตัดสินใจเลือกแนวทางดำเนินชีวิตของคนซึ่งจะต้องมีความสามารถในหลายด้านอย่างกว้างขวางและลึกซึ้งสามารถคิดพิจารณาตัดสินใจได้อย่างอิสระ ประเมินตนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้วัยรุ่นยังสามารถสะสมความรู้ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

วัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะมีการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ เช่น การแต่งงาน การเป็นบิดามารดา และความก้าวหน้าในอาชีพ การรับรู้ความสามารถของตนเองสูงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน ส่วนผู้ที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะไม่สามารถจัดการกับปัญหาได้อย่างเหมาะสมและมีความล้มเหลวในการปรับตัว

วัยผู้ใหญ่ตอนกลางจะเป็นช่วงที่ต้องเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ความสามารถจะต้องกลับมาประเมินความสามารถ ทักษะ เป้าหมายและแสวงหาโอกาสใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาตนเอง ส่วนวัยชราเป็นวัยที่มีความลำบากที่จะประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นวัยที่มีความเสื่อมทั้งสติปัญญาและความสามารถ การเกษียณจากการทำงาน การแยกตนเองจากสังคม การรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำมีผลต่อการทำงานของร่างกายและสติปัญญา การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นปัจจัยสำคัญที่จะกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของชีวิต

การรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นพร้อมกับการพัฒนาทางด้านร่างกาย สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ จะมีอิทธิพลต่อบุคคลสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงวัยรุ่นถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นซึ่งก็คือวัยเรียนนั่นเอง ถ้ามีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจะทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง จะทำให้ประสบความสำเร็จในการทำงานและปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

3.1.4 การประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นการตัดสินใจของบุคคลอย่างแน่อนเกี่ยวกับความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการดำเนินกิจการบางอย่างให้สำเร็จ ด้วยระดับความสามารถเฉพาะที่แตกต่างกัน การรับรู้ความสามารถของตนเองของบุคคลอาจแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับมิติ (Dimension) 3 มิติดังนี้ (Bandura. 1977 : 194 ; 1986 : 396)

1. มิติระดับหรือขนาดของความคาดหวัง (Magnitude) หมายถึงระดับความคาดหวังของบุคคลในการกระทำกิจกรรม ซึ่งจะแปรผันตามความยากง่ายของงานที่จะกระทำ บุคคลที่มีความคาดหวังในความสามารถของตนเองต่ำ หรือมีขีดความสามารถจำกัดทำงานได้เฉพาะเรื่องที่ยาก ถ้ามอบหมายให้กระทำกิจกรรมที่ยากเกินความสามารถก็จะพบความล้มเหลว ดังนั้น การมอบหมายงานจะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล

2. มิติเกี่ยวกับการนำไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ (Generality) เป็นความคาดหวังในความสามารถของตนในการนำมาปฏิบัติในสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งมีความแตกต่างหรือคล้ายคลึงกัน

3. มิติความเข้มหรือความมั่นใจ (Strength) หมายถึง ความสามารถที่จะพิจารณาตัดสินใจความเป็นไปได้ในความสามารถของบุคคลที่จะปฏิบัติงาน คือเป็นความเชื่อมั่นของบุคคลในการประเมินการกระทำของตนเอง

แบนดูรา (Shultz, D. and Shultz, S.E. 1994 : 391 ; Citing Bandura. 1982)

กล่าวว่า บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ไม่สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ เขาเชื่อว่าแม้ว่าพยายามก็จะไม่เกิดประโยชน์สำหรับเขา เขาจะประสบแต่ความผิดหวัง เจือยชา วิตกกังวลสูง ถ้าพบอุปสรรคก็จะยอมแพ้ตั้งแต่ครั้งแรกที่กระทำแล้วไม่สำเร็จโดยไม่ใช้ความพยายามต่อไป ส่วนบุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนเองสูงนั้นเชื่อว่าตนเองสามารถจัดการกับเหตุการณ์ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเขารับรู้ว่าการพยายามจะสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ได้ บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูงมักจะชอบทำงานที่ท้าทายความสามารถ

3.1.5 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง

แบนดูรา (Bandura. 1986 : 399-401) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองของบุคคลนั้นมีพื้นฐานมาจากปัจจัยหลัก 4 ประการ คือ

1. ความสำเร็จจากการกระทำด้วยตนเอง (Performance Accomplishments) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของบุคคลมากที่สุด เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับโดยตรงและเป็นข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงสูง บุคคลจะให้น้ำหนักกับประสบการณ์ใหม่มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับธรรมชาติและความเข้มข้นของการรับรู้ความสามารถเดิมที่มีอยู่ด้วย การที่บุคคลทำงานแล้วประสบความสำเร็จซ้ำ ๆ หลายครั้ง จะทำให้บุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มมากขึ้น หลังจากการรับรู้ความสามารถของตนเองได้รับการพัฒนาให้เข้มแข็งโดยประสบความสำเร็จบ่อยครั้งแล้ว ความล้มเหลวของงานซึ่งอาจเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวก็จะมีผลหรือมีผลน้อยมากต่อการ

ประเมินความสามารถของตนเอง ส่วนบุคคลที่ทำงานแล้วประสบความล้มเหลวเสมอ ๆ จะส่งผลให้บุคคลประเมินการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าความล้มเหลวนั้นเคยเกิดขึ้นก่อนแล้ว การรับรู้ยังมีแนวโน้มที่จะแผ่ขยายไปยังสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันได้

2. การได้เห็นประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จของผู้อื่น (Vicarious Experience)

การที่บุคคลได้เห็นผู้อื่นกระทำพฤติกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันแล้วประสบความสำเร็จ ก็จะทำให้บุคคลได้รับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้นได้ ในทางตรงกันข้ามการที่บุคคลได้เห็นคนที่มีความสามารถคล้ายคลึงกันกับตนประสบความล้มเหลว ทั้ง ๆ ที่ได้พยายามเต็มที่ ก็อาจทำให้ขาดความมั่นใจในความสามารถของตนเองได้

3. การชักชวนด้วยวาจา (Verbal Persuasion)

เป็นความพยายามที่จะใช้ถ้อยคำชักชวนให้บุคคลเชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขาทำ การชักชวนด้วยวาจาจะเป็นสิ่งที่มีส่วนช่วยให้บุคคลมีกำลังใจ มีความเชื่อมั่นในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความพยายามกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับบุคคลที่พูดชักชวนด้วย นั่นคือ บุคคลที่จะมีอิทธิพลต่อการพูดให้ผู้อื่นคล้อยตามนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่ผู้ถูกชักชวนให้ความเชื่อถือไว้วางใจ และมีความสำคัญต่อตัวเขา นอกจากนั้นสิ่งที่ผู้ชักชวนพูดจะต้องอยู่ในกรอบของความเป็นจริงด้วย ผู้ที่ถูกโน้มน้าวให้เชื่อว่า

เขามีความสามารถที่จะทำงานตามที่กำหนดให้สำเร็จลงได้ จะมีความพยายามมากกว่าคนที่มิได้รับการโน้มน้าว และจะสงสัยในความสามารถของตนเอง อย่างไรก็ตามหากการชักชวนด้วยวาจานี้ไม่ตรงกับความเป็นจริงหรือเกินความสามารถของบุคคล การชักชวนนั้นก็必将นำผู้ถูกชักชวนไปสู่ความล้มเหลว ส่งผลให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำลงได้

4. สภาวะทางกาย (Physiological State)

การรับรู้ความสามารถของบุคคลจะสูงหรือต่ำนั้นส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับสภาวะทางร่างกายของบุคคลนั้นด้วย ในสภาวะที่ร่างกายเกิดความตื่นตัวไม่สงบ เช่น เกิดความเครียด วิตกกังวล ตื่นเต้น อ่อนเพลีย หรืออยู่ในสภาพการณ์ที่ถูกกดดันหรือถูกกล่าวดักเตือน มักจะทำให้บุคคลกระทำพฤติกรรมได้ไม่ดี ซึ่งจะทำให้บุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ

จะเห็นได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น สามารถเกิดขึ้นได้หลายปัจจัยดังกล่าวมาแล้ว ทั้งจากประสบการณ์ส่วนตัว และอิทธิพลจากบุคคลอื่น ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองอาจเกิดจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งหรือหลายปัจจัยก็ได้ ซึ่งความสำเร็จจากการกระทำด้วยตนเองเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองของบุคคลมากที่สุด

3.1.6 พฤติกรรมของผู้ที่รับรู้ความสามารถของตนเอง

จากแนวคิดของแบนดูราที่ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองจะเกี่ยวข้องกับสถานการณ์เฉพาะและจะประกอบด้วย 3 มิติได้แก่ มิติที่เกี่ยวกับขนาดความยากของงาน มิติ

เกี่ยวกับการแผ่ขยาย และมิติเกี่ยวกับความเข้มหรือความมั่นใจ จากมิติทั้ง 3 มิติของการรับรู้ความสามารถของตนเองสามารถวัดได้โดยจะต้องเกี่ยวข้องกับมิติทั้ง 3 นี้

ลีและบอบโก (Lee & Bobko, 1994 : 364-369) ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวทฤษฎีของแบนดูรา พบว่ามีวิธีการวัด 5 วิธีด้วยกันคือ

1. การวัดความเข้มหรือความมั่นใจ (Self-Efficacy Strength) เป็นวิธีที่นำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองมากที่สุด วิธีการวัดทำได้โดยการถามผู้ตอบถึงความมั่นใจว่าเขาสามารถปฏิบัติงานที่มีความยากของงานเพิ่มขึ้นได้เพียงใด ข้อคำถามมักมีลักษณะให้ประเมินความมั่นใจจากไม่มีความมั่นใจ (0) จนถึงมีความมั่นใจเต็มที่ (10) หรืออาจทำได้โดย ใช้มาตราส่วนแบบอื่น ๆ ก็ได้ เช่น จาก 0% ถึง 100% เป็นต้น

2. การวัดระดับความยาก (Self-Efficacy Magnitude) เป็นวิธีที่นิยมนำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนเองรองลงมา วิธีการวัดจะทำได้โดยการถามผู้ตอบว่า เขาสามารถปฏิบัติงานที่กำหนดให้ที่ยากขึ้นได้หรือไม่ ซึ่งข้อคำถามมักจะมีลักษณะเป็นมาตราส่วนชนิด ใช่/ไม่ใช่ คำตอบ “ใช่” จะมีคะแนน 1 คะแนน คำตอบ “ไม่ใช่” จะมีคะแนน 0 คะแนน ดังนั้นหากได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง

3. การวัดแบบผสม คือ การวัดที่ใช้ทั้งความมั่นใจและระดับความยาก โดยใช้ข้อคำถามเดียว แต่มีคำตอบแยกกันเป็น 2 ช่อง ช่องหนึ่งเป็นแบบ ใช่/ไม่ใช่ ส่วนอีกช่องหนึ่งจะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าหรือใช้ประเมินเป็นร้อยละ การรวมคะแนนจะทำได้โดยการรวมคะแนนของความมั่นใจเฉพาะข้อที่ผู้ตอบตอบว่า “ใช่” ในการวัดระดับความยาก ลีและบอบโก พบว่า การวัดแบบนี้เป็นการวัดที่สอดคล้องกับแนวคิดของแบนดูรามากที่สุด

4. เป็นวิธีที่วัดความมั่นใจและระดับความยากเหมือนวิธีที่ 3 โดยมีข้อแตกต่างกัน คือ แปลงคะแนนดิบ (raw score) ให้เป็นคะแนนมาตรฐาน z score

5. การวัดความเข้มหรือความมั่นใจ โดยใช้ข้อคำถามเพียงข้อเดียวเกี่ยวกับงานที่กำหนด แล้วให้ผู้ตอบประเมินค่าระดับความมั่นใจของตนเองต่อการทำงานที่กำหนดนั้น

การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม คะแนนที่ได้จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหรือการปฏิบัติงานของบุคคล ซึ่งบุคคลจะถูกขอให้ประเมินเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ นอกจากนี้ก็ยังมีวิธีวัดแบบอื่น ๆ อีกจำนวนมากที่มีการนำมาใช้ เช่น การใช้ข้อคำถามที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ โดยไม่ได้ให้ตอบในแง่ความยากของการปฏิบัติงานที่เพิ่มขึ้น และระดับความมั่นใจในการทำงาน คำตอบจะเป็นการให้ประเมินค่าโดยมาตราส่วนแบบลิเคิร์ท ดังนั้นการวัดเหล่านี้จึงไม่ตรงตามแนวคิดของแบนดูราได้เสนอไว้ในเรื่องการวัดระดับความยากของงาน และความมั่นใจที่จะปฏิบัติได้ที่ระดับความยากต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทำได้หลายวิธี โดยบุคคลจะต้องประเมินเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ ว่าสามารถทำได้ดีเพียงใด คะแนนที่ได้จากการวัดจะเป็นตัวบ่งชี้ผลการปฏิบัติงานของบุคคล ฉะนั้นในการวัดจึงควรพยายามทำให้คะแนน

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานมากที่สุด เพื่อจะสามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

3.2.1 งานวิจัยในประเทศ

จิตพัฒน์ สงบกาย (2533 : 100-101) ได้ศึกษาผลของการกำกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูง ปานกลาง และต่ำ ระดับละ 20 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มมีคะแนนความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่ม มีคะแนนความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร จำนวน 395 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .01

2. ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประภัสสร วงษ์ศรี (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม กลุ่มตัวอย่างเลือกจากนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ (4ปี) วิทยาลัยศรีพยาบาลมหาสารคาม ปีการศึกษา 2540 ที่มีเซาร์ปัญญาในระดับปานกลาง (ระหว่าง 90-110) พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ทั้งการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านสังคมมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิชาพื้นฐานวิชาชีพ และมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 นอกนั้นพบว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน

นฤมล ศิลปนิลมาลย์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการอ้างสาเหตุของความสำเร็ และ ความล้มเหลวในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ัดสมรรถนะของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏมหาสารคาม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ัดสมรรถนะสูง อ้างสาเหตุของความสำเร็ว่าเพราะความสามารถมากกว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ัดสมรรถนะต่ำ แต่นักศึกษาที่มีการรับรู้ัดสมรรถนะต่ำ อ้างสาเหตุของความล้มเหลวว่าเพราะ ความโชคไม่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ัดสมรรถนะสูง

3.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โรเบิร์ต (Robert. 1984 : 356-362) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวัง ในความสามารถของตนเองเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความพยายามในการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 42 คน ซึ่งเข้าร่วมโครงการวางแผนอาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นเวลา 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบวัดการรับรู้ัดสมรรถนะ และแบบทดสอบ PSAT (Preliminary Scholastic Aptitude Test) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ MANOVA และการทดสอบไค-สแควร์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความเชื่อในความสามารถของตนเองมีความเชื่อจะได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงกว่า และใช้ความพยายามมากกว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ัดสมรรถนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แฮกท์เคท และแคมป์เบล (Hackett and Campbell. 1987 : 203-215) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการประสบความสำเร็จในงาน จะมีผลทำให้รับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น โดยทำการทดลองกับนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 92 คน โดยให้นักศึกษากลุ่มที่ทำงานที่เป็นกลาง ๆ ไม่มี เพศใดเพศหนึ่งที่จะเก่งกว่ากัน คือให้แก้ปัญหาคำที่ถูกนำมาจัดเรียงอักษรเสียใหม่ กลุ่มจะได้รับ ปัญหาที่ง่าย เพื่อให้เป็นกลุ่มที่ “ประสบความสำเร็จ” ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งได้รับปัญหาที่ยากเพื่อเป็น กลุ่ม “ล้มเหลว” การประเมินความสามารถของตนเอง ผู้วิจัยศึกษาทั้งในมิติที่เป็นความมั่นใจในการ ทำงาน และมิติของระดับความยากของงานที่บุคคลคิดว่าสามารถจะทำได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยก็วัด ความสนใจในงานด้วย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จมีการประเมินความสามารถของ ตนเองเพิ่มขึ้นและความสนใจในงานเพิ่มขึ้น ขณะที่กลุ่มล้มเหลวประเมินตนเองต่ำลงและความสนใจ ในงานก็ลดลง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสองกลุ่มนี้พบว่า กลุ่มสำเร็ประเมินว่าตนเองมีความสามารถ มากกว่า มีความพยายามมากกว่า โชคดีกว่า ประสบความสำเร็จมากกว่า พึงพอใจกว่าและงาน ยากน้อยกว่า เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ล้มเหลว

จากงานวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของ ตนเองนั้น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประสิทธิภาพในการทำงาน และความสำเร็จ

ในการกระทำของบุคคล และส่งผลต่อความสำเร็จในการกระทำของบุคคลทั้งขณะที่กำลังศึกษา และประกอบอาชีพ

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

4.1.1 ความหมายของความสนใจ

ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1959 : 118) กล่าวถึงความสนใจว่า เป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่แสดงให้เห็นความรู้สึกและความรู้สึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

กู๊ด (Good. 1973 : 311) ได้ให้ความหมายของความสนใจว่า หมายถึง สภาพจิตใจ ความเกี่ยวข้องหรือสภาวะที่จะรับรู้ความคิดความตั้งใจ ที่มีรากฐานมาจากความอยากรู้อยากเห็น อันเกิดมาจากประสบการณ์ที่เป็นเครื่องทำให้ความสนใจของแต่ละบุคคลมีช่วงหนึ่ง หรืออาจมียาวนานมากน้อยแล้วแต่ความอยากรู้อยากเห็นจึงมีสภาพที่แตกต่างกัน

ประสาธ อิศรปริดา (2538 : 135-136) กล่าวถึงความสนใจตามแนวคิดของกาเยว่า มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เพราะความสนใจเป็นลักษณะทางจิตใจที่มีความสืบเนื่องกันเป็นชุด โดยเริ่มจากการที่มีสิ่งเร้าให้เกิดความสนใจและตอบสนองต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ ดราบใดที่มีความสนใจอยู่ การตอบสนองดังกล่าวกจะทำให้เกิดความรู้สึกหรือความคิดอันนำไปสู่ความสงสัย ความอยากรู้อยากเห็นและความต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น นั่นคือความสนใจ ซึ่งให้เห็นถึงความปรารถนาที่ใครจะได้รับ การสอนหรือพยายามที่จะตอบสนองตนเอง ความสนใจจึงเป็นองค์ประกอบประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความพร้อมที่จะเรียน ซึ่งเมื่อความพร้อมในสิ่งใดแม้จะมีอุปสรรคบ้างก็ไม่ลดความสนใจจากสิ่งนั้นง่าย ๆ

มุกดา เปรมศรี (2541 : 48) ได้สรุปว่าความสนใจ หมายถึง ความโน้มเอียงหรือความชอบที่จะแสดงบทบาท ความรู้สึกพอใจในการเลือกกระทำกิจกรรมนั้น

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 34) ให้ความหมายของความสนใจว่า หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบกิจกรรมหนึ่งมากกว่ากิจกรรมอื่น เป้าหมายของความรู้สึกเป็นกิจกรรมถือว่าเป็นความสนใจ

อภิชาติ เพชรพลอย (2543 : 36) ได้สรุปความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และความรู้สึกนั้นส่งผลทำให้บุคคลเอาใจใส่ และแสดงออกซึ่งความกระตือรือร้น ที่จะเข้าร่วมในการประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับสิ่งนั้น เกิดความพร้อมที่จะกระทำการให้บรรลุถึงจุดหมาย มองเห็นความสำคัญของสิ่งนั้น ๆ มีการรับรู้ และมีการตอบสนองต่อการรับรู้ และเกิดการยอมรับในคุณค่า

พลศรี กิจเนลา (2544 : 67) กล่าวถึงความสนใจ เป็นความรู้สึกชอบ ความพึงพอใจ ความเอาใจใส่และความอยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้พบเห็นหรือเกี่ยวข้องด้วย

ซึ่งแสดงออกด้วยความขวนขวายที่จะเข้าร่วมหรือติดตามกิจกรรมต่าง ๆ มีความรู้สึกโน้มน้าวใจที่จะเลือกทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้อง เสาะหาสิ่งที่สนใจนั้นอย่างตั้งใจและยอมรับในคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดันอย่างหนึ่งซึ่งแสดงออกถึงความพอใจต่อบุคคล สิ่งของ หรือกิจกรรมต่าง ๆ หรือความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้ ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามความสนใจในสิ่งนั้น ๆ

4.1.2 ลักษณะของความสนใจ

วณิช บรรจง และคนอื่น ๆ (2516 : 33) ได้สรุปลักษณะของความสนใจว่า มีดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกหรือเจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือคนเราจะต้องมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป
2. ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล คนหนึ่งอาจมีความสนใจต่อสิ่งหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งอาจไม่สนใจสิ่งนั้นเลย
3. เมื่อมีความสนใจ บุคคลย่อมมีความมุ่งหมายต่อสิ่งนั้น และเอาใจใส่จดจ่อต่อสิ่งที่ตนสนใจ
4. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้ว บุคคลย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการอยากรู้ให้มากขึ้น ต้องการที่จะทำเป็น เป็นต้น
5. บุคคลย่อมมีความมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ถ้ามีความสนใจต่อสิ่งนั้น ๆ อย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันนิบาต (2517 : 61) กล่าวถึงลักษณะของความสนใจไว้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในบุคคล เนื่องจากถูกชักนำโดยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ
2. ความสนใจของแต่ละบุคคลมีความเข้มข้นที่แตกต่างกัน
3. ความสนใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์
4. บุคคลย่อมมีความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป
5. ความสนใจอาจเป็นความรู้สึกชั่วขณะหรือตลอดไปได้

ความสนใจเป็นลักษณะที่จิตใจจดจ่ออยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อได้เกิดขึ้นนาน ๆ แล้วจะทำให้เกิดความตั้งใจได้ ชนิดและระดับความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาไม่เหมือนกัน

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (วสันต์ ทองไทย. 2546 : 30 ; อ้างอิงจาก สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. 2540 : 13) กล่าวถึง ความสนใจของคนเราว่า มีลักษณะที่สรุปได้ดังนี้

1. ความสนใจเป็นความรู้สึกหรือเจตคติที่เข้มข้นอยู่ในวงแคบ คือ คนเราต้องมีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอย่าง ๆ ไป
2. ความสนใจเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล คนหนึ่งอาจมีความสนใจต่อสิ่งหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งอาจไม่สนใจต่อสิ่งนั้นเลยก็ได้ ถึงแม้ว่าคนเราจะมี ความสนใจในสิ่งเดียวกันก็ตามแต่ย่อมมีระดับ

ความสนใจมากน้อยต่างกัน

3. เมื่อเกิดความสนใจต่อสิ่งใดแล้วคนย่อมมีความมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งนั้น เช่น ต้องการเรียนรู้ให้มากขึ้น ต้องการทำในกิจกรรมที่สนใจ เป็นต้น

4. ถ้าคนเรามีความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ย่อมเป็นแรงกระตุ้นที่จะทำสิ่งที่ตนสนใจให้ประสบความสำเร็จ เพราะความสนใจทำให้คนเอาใจใส่จดจ่อต่อสิ่งที่ตนสนใจ

5. ความสนใจของบุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ และความสนใจ อาจเป็นความรู้สึกรั่วฉับหรือตลอดไปก็ได้

4.1.3 องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

โดยทั่วไปคนเราจะสนใจในสิ่งต่าง ๆ ไม่เหมือนกันคือ สิ่งแวดล้อมและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ๆ เช่น การศึกษาอบรม ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้แล้วบุคลิกภาพของบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ ระดับสติปัญญา ความสามารถทางร่างกาย ความถนัดตามธรรมชาติ ก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ

บงกช สิปปพันธ์ (2529 : 48) ได้รวบรวมองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจเอาไว้ดังนี้

1. ความสนใจจะเกิดจากความพร้อม ความต้องการและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลโดยเฉพาะทุกคนจะมีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน

3. ความสนใจนั้นมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะสั้นหรือยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย

4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้นอาจเป็นไปตามวัยและเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างที่ทำให้การวัดความสนใจช่วยทำนายความสนใจในอนาคตของตนเองได้

5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตใจและเชาว์ปัญญาของบุคคลผู้ที่มิระดับเชาว์ปัญญาดำจะสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากอย่างและไม่สลับซับซ้อนนัก ผิดกับผู้ที่มีระดับเชาว์ปัญญาสูงมักจะสนใจหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกันและเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนมาก

6. ความสนใจมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงกับพื้นฐานทางประสบการณ์ของเด็ก เด็กสนใจเรื่องใดเด็กจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องนั้นพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์เด็กอาจไม่สนใจ เป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วก็เลิกความสนใจ

4.1.4 สาเหตุของความสนใจ

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2528 : 29) กล่าวถึงสาเหตุของความสนใจไว้ดังนี้

1. อาจเป็นผลมาจากการที่บุคคลนั้นมีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วทำให้เกิดความสนใจในเรื่องอื่นไปเรื่อย ๆ ต่อไป

2. อาจจะมีสาเหตุมาจากการตามอย่างเพื่อน หรือลัทธิเอาอย่าง

3. อาจมีสาเหตุมาจากผลประโยชน์
4. อาจมีสาเหตุมาจากความอยากรู้อยากเห็น
5. อาจมีสาเหตุมาจากเรื่องส่วนตัว

4.1.5 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจสามารถสรุปได้ดังนี้ (สุชา จันทรเอม และสุรางค์ จันทรเอม. 2515 : 105-106)

1. ความสนใจนั้นเกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจนั้นมีความสัมพันธ์อย่างสูงต่อสุขภาพร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งในระยะสั้นหรือยาวขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกายด้วย
3. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้นอาจเปลี่ยนไปตามวัยและเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้การวัดความสนใจช่วยทำนายความสนใจในอนาคตของตนได้
4. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตใจและเชาวน์ปัญญาของบุคคล ผู้มีระดับของเชาวน์ปัญญาดำจะสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มากนักและไม่สลับซับซ้อนนัก ผิดกับผู้มีเชาวน์ปัญญาสูงมักสนใจในหลายๆอย่างในเวลาเดียวกัน และเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อนมาก
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับรากฐานทางประสบการณ์ของเด็ก เด็กจะสนใจเรื่องใดจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องนั้นพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์ เด็กอาจไม่สนใจเป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วเลิกความสนใจนั้นไป
6. ความสนใจอาจมีอิทธิพลมาจากกลุ่มเพื่อน การเอาใจใส่สิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลในหมู่กลุ่ม ย่อมจะทำให้คนที่เข้ามาร่วมในกลุ่มเกิดความสนใจในสิ่งนั้นตามไปด้วย
7. การศึกษาหรือการฝึกอบรมความรู้ความสามารถในสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมให้เกิดความสนใจขึ้น แม้ว่าในตอนแรกนั้นยังไม่มี ความสนใจเลยก็ได้

4.1.6 ชนิดของความสนใจ

ซูเปอร์ และไครท์ (ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 25 ; อ้างอิงจาก Supper and Crite. 1962) ได้แบ่งชนิดของความสนใจออกเป็น 3 อย่าง โดยมองจากการแสดงออกของคนเป็นหลัก

1. ความสนใจส่วนตัว ความสนใจในลักษณะนี้เป็นการแสดงออกแต่ละบุคคลที่ชื่นชอบสิ่งหนึ่งมากกว่าสิ่งหนึ่ง เป็นการแสดงความสนใจของตนเองอย่างเจียมๆ การแสดงออกไม่กระโตกกระตากมากนัก แต่เป็นการแสดงออกที่เห็นได้จากการทำกิจกรรม เช่น ชอบปลูกต้นไม้ ชอบอ่านหนังสือ ชอบสะสมของเก่า เป็นต้น ความสนใจของคนประเภทนี้ไม่ไปยุ่งกับคนภายนอกมากนัก
2. ความสนใจชั้นอาสา ความสนใจด้านนี้เป็นความสนใจอาสาสมัครร่วมวงกับกลุ่ม

ทำกิจกรรม เข้าร่วมชุมชน หรือสมาคมอื่นๆ เช่น เด็กคนหนึ่งชื่นชอบคณิตศาสตร์ แต่ไม่ชอบอยู่คนเดียว เข้าร่วมชุมนุมคณิตศาสตร์ด้วยความสนใจ และอาสาทำงานให้ชุมชนเต็มที่

3. ความสนใจจากรายการวัด เป็นความสนใจที่ได้จากการวัดในแบบสอบถามวัดความสนใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับค่านิยมของเครื่องมือวัดนั้นๆ เนื้อหารายงานการถามต่างๆ ใช้ในการค้นหาความสนใจ อาจแตกต่างกันแต่สามารถนำมาแปลผลได้ว่า คนนั้นมีความสนใจในด้านใด ขนาดไหน ซึ่งสามารถพูดได้ว่า เป็นความสนใจชนิดที่วัดได้ที่ผู้ชำนาญ

4.1.7 การวัดความสนใจ

การที่จะวัดความสนใจให้ได้ผลถูกต้องที่สุด เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ทั้งนี้เพราะความสนใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป ซึ่งอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น อายุ เพศ สติปัญญา สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์เดิม พัฒนาการทางร่างกาย สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และสังคม การศึกษา อาชีพ ฯลฯ ซึ่งเราอาจจะวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้หลายวิธีด้วยกัน (ไทรเทพ โห้โก๋. 2533 : 41 ; อ้างอิงจาก ละม้ายมาศ ศรีทัดด์และจรรยา สุวรรณทัต. 2510 : 137) ให้คำอธิบายถึงวิธีเก็บข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสนใจไว้ 4 ประการดังนี้

1. สังเกตความเป็นไปของแต่ละบุคคล
2. จับความสนใจต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนแสดง
3. ศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกระทำ
4. ใช้แบบสอบถามความสนใจวัดโดยตรง

โพเวลล์ (ไทรเทพ โห้โก๋. 2533 : 41 ; อ้างอิงจาก Powell. 1963 : 238, The Psychology of Adolescence.) ได้เสนอวิธีวัดความสนใจ ซึ่งสามารถวัดได้โดยวิธีต่อไปนี้

1. การใช้แบบวัดความสนใจ โดยให้แสดงความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบต่อความต้องการต่าง ๆ ของแบบวัดความสนใจ

2. การใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด โดยให้อิสระในการตอบคำถามต่างๆ ได้ตามความรู้สึกของตน

3. การสัมภาษณ์ จะทำให้ผู้สัมภาษณ์สามารถสังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้ถูกสัมภาษณ์ได้

เฮิร์ลอค (ไทรเทพ โห้โก๋. 2533 : 41 ; อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1965 : 260-261, Adolescent development.) กล่าวว่า เราสามารถวัดความสนใจของแต่ละบุคคลได้ 3 วิธี คือ

1. ใช้สังเกต
2. ใช้การสัมภาษณ์
3. ใช้แบบสอบถามวัดความสนใจ

ซูเปอร์ (ไทรเทพ โห้โก๋. 2533 : 42 ; อ้างอิงมาจาก Super. 1957 : 218-219, The Psychology of careers : An introduction to vocational.) ได้กล่าวว่าความสนใจของบุคคลสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังนี้

1. Expressed interests เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูดหรือถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ ความสนใจที่ได้จากการศึกษานี้เป็นพื้นฐานของการศึกษาความสนใจวิธีอื่น ซึ่งให้คุณค่าจำกัดและยังเชื่อถือได้ไม่เต็มที่นัก

2. Manifest interests เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรมการแสดงออก ที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นทำเป็นงานอดิเรก หรืองานประจำ

3. Tested Interests เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากวิชาที่บุคคลนั้นสนใจ โดยยึดพื้นฐานของทฤษฎีที่ว่า บุคคลจะเลือกเรียนในสิ่งที่เขาสนใจ Inventoried Interests เป็นวิธีการศึกษาโดยใช้แบบสำรวจ ด้วยการให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกรักชอบและไม่ชอบ นำผลแบบสำรวจไปวิเคราะห์ทางสถิติได้ผลออกมาเป็นคะแนนความสนใจ

วิธีวัดความสนใจที่กล่าวมา สามารถวัดความสนใจของบุคคลได้ทั้งสิ้น แต่การจะนำไปใช้กับใคร ในสถานการณ์แบบใด ย่อมขึ้นอยู่กับดุลพินิจของบุคคลนำไปใช้เอง และจากการวัดความสนใจได้มีการพิสูจน์แล้วว่าวิธีการวัดความสนใจ โดยวิธีใช้แบบสำรวจความสนใจเป็นวิธีที่ได้ผลที่สุด เราความสนใจที่สุด และเป็นวิธีการที่เชื่อมั่นได้ (ไตรเทพ ให่โก๋. 2533 : 42 ; อ้างอิงจาก Mohrens. And Lenmenn. 1969 : 218, Measurement and Evaluation in Education and Psychology.)

จะเห็นได้ว่าการวัดความสนใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธีการ โดยการที่จะเลือกใช้วิธีการใดนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและดุลพินิจของผู้นำไปใช้ ทั้งนี้เพื่อเป็นผลดีต่อการเรียนการสอนให้มากที่สุด

4.1.8 การพัฒนาความสนใจ

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (วสันต์ ทองไทย. 2546 : 32 ; อ้างอิงจาก สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ. 2540 : 14-15) กล่าวว่า ความสนใจมีผลต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ ดังนั้น การพัฒนา นักเรียนให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้จึงเป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งแนวทางในการพัฒนาความสนใจให้นักเรียน มีดังนี้

1. ก่อนดำเนินการจัดการเรียนการสอนเรื่องใดผู้สอนควรนำเข้าสู่บทเรียน ปูพื้นฐานของเรื่องที่จะสอนให้เชื่อมโยงสัมพันธ์กับความรู้ หรือประสบการณ์เดิมของนักเรียน

2. จัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนของนักเรียน ถ้าบทเรียนมีความยากเกินไปนักเรียนก็จะเกิดความท้อแท้ ถ้าบทเรียนมีความง่ายเกินไปนักเรียนก็จะเบื่อหน่าย ดังนั้น บทเรียนควรให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน

3. ส่งเสริมให้นักเรียนมีความสำเร็จในการกระทำกิจกรรมต่างๆ เพราะความสำเร็จในการกระทำกิจกรรมต่างๆเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียน ดังนั้น ผู้สอนควรศึกษาให้รู้ถึงความสามารถของนักเรียน แล้วจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ หรือกระทำให้ประสบความสำเร็จตามความสามารถ

4. ชี้แจงให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตน เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน และมีความสนใจในการเรียน

5. ผู้สอนควรชี้ให้นักเรียนเห็นความน่าสนใจและประโยชน์ของเรื่องที่เรียน

6. จัดสภาพแวดล้อมในการเรียนให้น่าเรียน เช่น อยู่ในที่มีความสะอาด สะดวกสบาย รมรื่นและสวยงาม มีบรรยากาศของการเรียนรู้ที่ดี เป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลาย บรรยากาศที่ผู้สอน มีปฏิสัมพันธ์ที่แสดงถึงความรักความเมตตาที่มีต่อนักเรียน และเป็นบรรยากาศที่นักเรียนได้มีการร่วมมือกันในการเรียนรู้ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น

7. ใช้สื่อการเรียนการสอนมาช่วยในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนและได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ คือมีความเข้าใจบทเรียนได้ดี ง่าย รวดเร็ว แต่ไม่ควรใช้สื่อการเรียนการสอนมากเกินไปจนเกินไป

8. ควรจัดให้นักเรียนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ให้มาก โดยให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

9. จัดบทเรียนที่มีเนื้อหาหรือประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อนักเรียนและมีความสอดคล้องกับเหตุการณ์

10. ใช้เทคนิควิธีการต่างๆและหลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอน เช่น พาไปศึกษา นอกสถานที่ เล่าประสบการณ์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับบทเรียน ตั้งคำถามที่มีความยากง่าย สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียน มีการเสริมแรงและให้กำลังใจแก่นักเรียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์

11. ดำเนินการสอนให้คล้ายตามสัญชาตญาณอยากรู้อยากเห็นของนักเรียน เพราะสัญชาตญาณเป็นรากฐานของการเกิดความสนใจ เช่น นักเรียนมีสัญชาตญาณที่อยากรู้อยากเรียนในสิ่งใหม่ๆ จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น และอยากรู้อยากเรียน

12. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สนุก เช่น มีการพูดจาในทำนองที่ขบขันเป็นครั้งคราว เล่าเรื่องที่สนุก การแสดงท่าทาง การออกเสียง กิริยาและท่าทางของผู้สอนหากรู้จักแสดงให้เหมาะสมแล้วก็จะช่วยปลุกเร้าความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

13. ทำบทเรียนให้กระชับแจ่มแจ้งไม่คลุมเครือ ใช้สำนวนภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน สอนบทเรียนให้เน้นหนักไปทางรูปธรรมมากกว่านามธรรม แสดงตัวอย่างสิ่งของและให้นักเรียนสามารถจับต้องได้

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

4.2.1 งานวิจัยในประเทศ

บุญปลุก สิทธิไทย (2532 : 74-77) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ที่เรียนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปการเริ่มต้นกับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านผดุงวิทยา จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2532 ผลการทดลองพบว่า ความสนใจของนักเรียนที่เรียนโดยบทเรียน

สำเร็จรูปการคืนกับเรียนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจันทร์ กัลยา (2533 : 95) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพการ์ตูน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โลวี (Lowe. 1972 : 219s – a) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยใช้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับเกรด 10 และเกรด 11 จำนวน 414 คน พบว่า ความสนใจในวิชาวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

สรุปได้ว่า ความสนใจเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก การสร้างความสนใจให้นักศึกษามีความสนใจในวิชาที่จะเรียนจะสอนก่อน ก็จะเป็นการส่งเสริมและเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน เกิดความอยากรู้ อยากเรียน ทั้งยังสามารถทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในการเรียนการสอนด้วย

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว

คอกซ์ และลีเกอร์ (อดิเทพ ศรีสุวรักษ์. 2545 : 18 ; อ้างอิงจาก Cox and Leager. 1961 : 639-648) ได้อธิบายเรื่องของความรักที่พ่อแม่มีต่อบุตรไว้ว่า มีลักษณะพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. การให้ความสำคัญกับบุตรเป็นอันดับแรก ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู โดยการให้สิ่งที่บุตรต้องการจริง ๆ พอกับการให้โดยที่พ่อแม่คิดว่าบุตรต้องการ และพ่อแม่หวังว่าบุตรอาจมีความต้องการ

2. การให้ตรงตามพัฒนาการ ได้แก่ พ่อแม่ตั้งความมุ่งหมายการเรียกร้องไว้เหมาะสมกับความสามารถทางอารมณ์ สังคม ร่างกาย และทักษะของบุตรที่พึงมีได้ตามขั้นตอนของการพัฒนาการ

3. การยอมรับและยกย่องบุตร ได้แก่ การแสดงออกโดยพ่อแม่แสดงความรักแก่บุตร และยอมรับบุตรแต่ละคนตามความสามารถ และขีดจำกัดของสมอง อารมณ์ และร่างกาย

กุหลาบ รัตนสังขธรรม และคนอื่น ๆ (2540 : 13-15) ได้สรุปแนวคิดของสัมพันธภาพในครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีจะต้องมีพฤติกรรมที่แสดงความรักและความผูกพันกันในลักษณะต่อไปนี้

1. ต้องเอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน หมายถึง การดูแลสุขภาพของกันและกัน อาหารการกิน การเล่าเรียนของบุตร ความทุกข์และความสุขที่ต้องการระบาย เป็นต้น
2. ต้องรู้จักคนที่เรารัก สำหรับบุตร บิดา มารดา ก็ต้องเข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับบุตร อุปนิสัยบุตร จุดเด่นจุดด้อยเป็นอย่างไร
3. ต้องเคารพซึ่งกันและกัน หมายถึง การเคารพที่มาจากใจซึ่งมีพฤติกรรมการแสดงออก หลายอย่าง เช่น การฟังกัน การเกรงใจกัน การเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เป็นต้น
4. ต้องมีความรับผิดชอบ หมายถึง การยอมรับความผิดหรือความชอบ
5. ต้องมีความไว้วางใจกัน ควรมีต่อทั้งทางกายและทางใจ
6. ต้องให้กำลังใจกันและกัน อาจเป็นคำพูดหรือท่าทางที่ให้การสนับสนุน
7. ต้องให้อภัยกันและกัน ถ้ามีความรักอยู่ก็อภัยกันยกโทษให้กัน
8. ต้องรู้จักสื่อสารในครอบครัว ควรใช้ปิยะวาจา ระหว่างบิดามารดากับบุตร
9. ต้องใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่าและคุณภาพ มีกิจกรรมร่วมกัน ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่มี
10. ต้องมีการปรับตัวตามภาวะที่เปลี่ยนแปลงของบุตรในครอบครัว
11. ต้องรู้จักภาระหน้าที่ในครอบครัวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การอยู่ด้วยกันทุกคน ต้องมีบทบาทหน้าที่ที่ทั้งต่อตนเองและต่อสมาชิกในครอบครัว
12. มีความใกล้ชิดทางสัมผัส การสัมผัส เช่นการโอบกอดกันบ้างเป็นการแสดงความรัก ความอบอุ่นตามธรรมชาติของคน

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว

5.2.1 งานวิจัยในประเทศ

กอบกุล รั้งสิยะโรจน์ (2527 : 47-48) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้าน และโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง สังกัดกรมสามัญศึกษา ผลการวิจัยพบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และองค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ภายในครอบครัว ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ กิจกรรมนอกชั้นเรียน

ประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 24) ได้ศึกษาพบว่าสัมพันธภาพในครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล สัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวเกิดจากบุคคลในครอบครัวให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อประสบปัญหา ก็หันหน้าเข้าปรึกษากัน บิดา มารดาเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่เด็กรักและเชื่อฟัง ดังนั้นถ้าบิดามารดาได้ใช้เวลาในการอบรมขัดเกลานิสัยเด็ก ให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอ เด็กจะประพฤติตนในทางที่ดี เป็นสมาชิกใหม่ที่สมบูรณ์ของสังคม

อดิเทพ ศรีสุอาร์ักษ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิจิตรวิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1,2 และ 3 ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย ได้แก่ มโนภาพแห่งตน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และบรรยากาศการเรียนการสอน

5.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โรเซน และดีแอนเดรท (มารีสา รัฐปัตย์. 2532 : 35-37 ; อ้างอิงจากRosen and D'Andrade. 1959) ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ ผู้วิจัยต้องการทราบว่าขณะที่เด็กได้รับคำสั่งให้ทำงานนั้น บิดามารดามีปฏิกิริยาต่อเด็กอย่างไร คาดหวังผลสำเร็จอย่างไร สูงหรือต่ำกว่ามาตรฐานและหวังให้เด็กพึ่งตนเองได้เพียงไร ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของพ่อแม่แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ประเภทแสดงอำนาจเหนือเด็ก ทำให้เด็กมีการพึ่งตนเองต่ำและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ บิดาจะเป็นผู้ตัดสินใจให้และมีการบังคับเด็กให้ทำงานให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่สุด
2. ประเภทที่บิดา มารดามีความคาดหวังในมาตรฐานการทำงานของเด็กต่ำ ทำให้เด็กมีการพึ่งตนเองต่ำ และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำด้วย
3. ประเภทบิดามารดา ไม่เคร่งเครียดกับเด็กมากเกินไป และไม่ปล่อยเด็กมากเกินไป เด็กพวกนี้จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

การศึกษาของโรเซน พบว่ามารดาที่เข้มงวด กำหนดแนวทางการตัดสินใจของลูกจะทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ถ้าบิดาแสดงอำนาจเหนือเด็กและมีการบังคับเด็กให้ทำงานให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่สุด เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และบิดามารดาที่คาดหวังในมาตรฐานการทำงานของเด็กต่ำ เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

แคลเดล และเลสเซอร์ (Kandel and Lesser. 1962 : 221-222) ศึกษาเรื่องการศึกษาของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา พบว่า การตัดสินใจของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อการศึกษาของบุตรมากกว่าสภาพทางเศรษฐกิจและกลุ่มเพื่อน

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพในครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าน่าจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำให้ความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาได้

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1970 : 135-152) ได้ศึกษาผลของบรรยากาศในชั้นเรียนที่มี

ต่อผู้เรียน โดยได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรม การเรียนของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อนทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์
4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้าและมีความสอดคล้องเหมาะสม
5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา
6. การส่งเสริม ความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน
7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
8. สร้างความเป็นธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น
9. ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถอยู่เสมอ
10. สร้างความตื่นตัวและขจัดความเฉื่อยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน

11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่าง ๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่

12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรค แบ่งพวกในหมู่ นิสิต นักศึกษา

13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

14. เสรีภาพมีขอบเขต ไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบและขาดความรับผิดชอบ

บาติस्ता (Batista, 1976 : 257) ได้ศึกษาพฤติกรรมของครูที่ดี พบว่า ครูที่ดีต้องมีพฤติกรรมดังนี้ คือ มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ทันสมัย มีความรู้ความสามารถในการเขียนบทความ และสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพ มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน มีวิธีที่สอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน มีความรู้ในวิธีประเมินจุดมุ่งหมายของวิชาอย่างเหมาะสม มีคุณธรรมในวิชาชีพ เป็นผู้ที่ทำงานด้วยการให้บริการกับสถาบันและชุมชน ให้บริการทางวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อเพื่อนครู นิสิตนักศึกษาและสถาบัน

วิรัช วรรณรัตน์ (2523 : 21-23) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสภาพแวดล้อมกับการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนว่า โรงเรียนมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของนักเรียนเป็นอันดับสอง รองลงมาจากบ้าน วัตถุประสงค์ของการศึกษาก็เพื่อจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นที่พึงปรารถนาของสังคมและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของนักเรียนมีดังนี้

1. พฤติกรรมการบริหารโรงเรียน เป็นการแสดงออกซึ่งกิจกรรมการบริหารของครูใหญ่ เป็นสำคัญ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อครูและนักเรียน พฤติกรรมเหล่านี้หากให้ความสนใจและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

2. พฤติกรรมของครู ครูประจำชั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดนักเรียนมากที่สุด พฤติกรรมของครู เป็นแบบอย่างที่นักเรียนมักเอาเป็นแบบในการประพฤติปฏิบัติ ครูที่ดีจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนให้ดีขึ้นได้

3. สภาพแวดล้อมในโรงเรียน เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมนักเรียนที่สำคัญอย่างหนึ่ง เช่น การจัดบริเวณโรงเรียนไม่สวยงาม ไม่มีระเบียบก็จะไม่ช่วยให้นักเรียนเปลี่ยนบุคลิกภาพให้เป็นที่พึงปรารถนาได้ หากจัดสภาพแวดล้อมโรงเรียนให้น่าอยู่สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย มีสภาพเหมือนกับบ้านของนักเรียน ก็จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ประสบการณ์ที่เจริญงอกงามต่อไป โดยต้องให้นักเรียนมีส่วนในการจัดสภาพแวดล้อม

4. กระบวนการเรียนการสอน หากได้มีการวางแผนหรือกำหนดเป้าหมายล่วงหน้าไว้ ก่อนเกี่ยวกับความต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักเรียนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ก็ดำเนินการสอนตามขั้นตอนและกิจกรรมให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการให้มากที่สุด

5. แบบแผนพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียน ตามปกตินักเรียนที่เข้าใหม่แต่ละโรงเรียนมีจำนวนไม่เกิน 1 ใน 4 ของนักเรียนในโรงเรียนทั้งหมด และถ้านักเรียนเข้าใหม่จะพยายามเลียนแบบพฤติกรรมของนักเรียนเก่า ถ้าแบบแผนพฤติกรรมของนักเรียนเก่าโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ก็จะสามารถดึงดูดให้นักเรียนใหม่ปฏิบัติตามด้วย

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 49-86) ได้กล่าวถึง บทบาทของอาจารย์และบรรยากาศการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่า การสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ บทบาทที่สำคัญของอาจารย์คือ เป็นผู้คอยชี้แนะทางและวิธีการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน งานที่อาจารย์ปฏิบัตินั้นมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางความรู้หรือสติปัญญากับทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่า อาจารย์จะต้องรู้เนื้อหาที่ตนสอนและจะต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีด้วย

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 112) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนเป็นการกระทำหรือกิจกรรมที่อาจารย์แสดงออก เพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะและเจตคติเป็นการกระทำที่อาจารย์แสดงออก อันมีผลต่อประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับบุญสม สุขมาลพงษ์ (2536 : 8) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการสอน หมายถึงการแสดงออกซึ่งกิริยา อากักร ทำทาง ในการทำกิจกรรมของอาจารย์ที่สามารถสังเกตได้ในการสอนแต่ละครั้ง

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์

6.2.1 งานวิจัยในประเทศ

ประพัฒน์ จำปาไทย (2525 : 158-161) ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อกระบวนการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นิสิตพึงพอใจ

และมีความต้องการสอดคล้องกันเกี่ยวกับรูปแบบกระบวนการเรียนการสอน ในด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล และด้านอาจารย์ผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ผลการศึกษาพบว่า วิธีการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เบค (ศรีระพร จันทโนทก. 2538 : 34-35 ; อ้างอิงมาจาก Beck. 1967 : 127) มีความเห็นว่าอาจารย์ที่มีคุณภาพต้องประกอบด้วยความพร้อมในการเป็นครูและสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามลักษณะของครูที่ดี

6.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา

ประดิษฐ์ อนุภิมัย (2529 : 33) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนดังนี้ ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอาจเกิดขึ้นได้ทั้งระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปได้อย่างดี หมายถึง ทั้งครูและนักเรียนต่างมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสซักถาม ตอบคำถามและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็มีแต่ความน่าสนใจ สนุก อยากรู้ อยากเห็น และกระตือรือร้น นอกจากนั้นปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเองก็มีส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียนด้วยเช่นกัน

ครูเป็นผู้ที่ทำให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามที่ต้องการ วิธีการสอนของครูเป็นการสร้างเสริมความรู้ให้สมบูรณ์เป็นแบบฉบับแก่นักเรียน และเป็นการวางเงื่อนไขว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควรปฏิบัติ ซึ่งเบลเลคได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนระหว่างครูและนักเรียน เป็น 2 ประเภท คือ (ชูศรี เอมละออง. 2525 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Bellack. 1963)

1. พฤติกรรมทางวาจา (Verbal Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่ครูและนักเรียนแสดงออก เพื่อสื่อความหมายระหว่างกันโดยการพูด

2. พฤติกรรมที่ไม่ใช้วาจา (Non-Verbal Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่ครูและนักเรียนไม่ได้แสดงออกทางวาจา แต่เป็นการแสดงออกทางท่าทาง เช่น การเขียน การพยักหน้า หรือสั่นศีรษะ เป็นต้น

ในการดำเนินการใด ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เกิดประสบความสำเร็จได้ ในด้านการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษาจะช่วยส่งเสริม และสนับสนุนให้บรรยากาศการเรียนรู้อุดมสมบูรณ์

6.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา

6.4.1 งานวิจัยในประเทศ

นลินี ธรรมอำนวยสุข (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่มีแผนการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเครียดในการเรียนของนักเรียน

วิรัชาม์ กุลเพ็ญวิรัชต์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัยได้แก่ เพศหญิง นิัยทางการเรียน ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน การสนับสนุนของผู้ปกครองด้านการเรียน ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

6.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

มาร์แชล (ศรีนทิพย์ พงษ์ศาตวัด. 2546 : 50 ; อ้างอิงมาจาก Marshall. 1974 : 773-775) ได้ทำการศึกษาสภาพแวดล้อมที่จะช่วยเสริมการเรียนรู้ในด้านการพยาบาลที่เมืองบอสตัน ในปี 1974 พบว่า สิ่งที่จะช่วยเสริมการเรียนรู้ในด้านการพยาบาลคือ อาจารย์พยาบาลจะต้องเข้าถึงนักศึกษา และยอมรับว่าสัมพันธภาพเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ของนักศึกษา ต้องเข้าใจสภาพเศรษฐกิจของนักศึกษาแต่ละคน เข้าใจความต้องการ ความแตกต่างของนักศึกษารวมถึงการปฏิบัติตนต่อนักศึกษาด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษามานั้น พบว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์มีอิทธิพลต่อนักศึกษาอย่างมาก โดยช่วยสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่นักศึกษา ส่งเสริมให้อยากมาเรียน สนใจต่อการเรียน ตลอดจนปลูกฝังเจตคติที่ดี แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์มีความสำคัญต่อการสอน และถ้าพฤติกรรมของอาจารย์เป็นไปในทางที่ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ก็จะเป็นผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี และมีประสิทธิภาพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จึงอาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนของอาจารย์หมายถึง วิธีการและการกระทำที่อาจารย์แสดงออก เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา ได้แก่ การวางแผนและเตรียมการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์การสอน การวัดและประเมินผลการเรียน บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ซึ่งมีขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่มีระดับคะแนน (Grade) ในภาคเรียนที่ผ่านมา อยู่ในระดับ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 102 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด ภาษาธุรกิจ การบัญชี และคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล รัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่ได้มาจากการคัดเลือกประชากรที่มีระดับคะแนน (Grade) ในภาคเรียนที่ผ่านมา ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปและใช้วิธีการสุ่มด้วยการจับฉลากมา จำนวน 70 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา
- ตอนที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคล
- ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านครอบครัว
- ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

วิธีสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในภาคเรียนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นข้อความที่ให้นักศึกษาเติม

ตอนที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสนใจในการเรียน โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

- 1.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 1.2 ศึกษาแบบสอบถามของประกายทิพย์ พิชัย (2539) และ สิริพร ดาวัน (2540)
- 1.3 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
- 1.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 23 ข้อไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ตรวจสอบรายละเอียดแล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ดร.พาสนา จุรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

1.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าข้อความข้อนั้นใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 122) ได้ข้อคำถามด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .2510 - .5604

1.6 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง ไม่จริงเลย

2. การรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

2.2 ศึกษาแบบสอบถามของประภัสสร วงษ์ศรี (2541)

2.3 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 2.1 และ 2.2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำนวน 17 ข้อไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ตรวจสอบรายละเอียดแล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ดร.พาสนา จุรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการ

และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

2.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าข้อความข้อนั้นใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 122) ได้ข้อคำถามด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง จำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .2079 - .5016

2.6 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง ไม่จริงเลย

3. ความสนใจ

3.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความสนใจ

3.2 ศึกษาแบบสอบถามของอภิชาติ เพชรพลอย (2543) และพลศรี กิจเจลา (2544)

3.3 สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 3.1 และ 3.2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามด้านความสนใจ จำนวน 21 ข้อไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ตรวจสอบรายละเอียดแล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ดร.พาสณา จุลรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

3.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าข้อความข้อนั้นใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 122) ได้ข้อคำถามด้านความสนใจ จำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .2234 - .5396

3.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8614

3.7 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านครอบครัว เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว ซึ่งแบ่งเป็นพฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา และพฤติกรรมที่นักศึกษปฏิบัติต่อผู้ปกครอง โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว
2. ศึกษาแบบสอบถามของประกายทิพย์ พิชัย (2539) และชัชลิณี จุ่งพิวัฒน์ (2547)
3. สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 1 และ 2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามด้านสัมพันธภาพในครอบครัว จำนวน 20 ข้อ ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ตรวจสอบรายละเอียดแล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์ มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง
5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าข้อความข้อนั้นใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 122) ได้ข้อคำถามด้านสัมพันธภาพในครอบครัว จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .3232 - .6214
6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านปัจจัยด้านครอบครัว โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8705
7. ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง ไม่จริงเลย

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน เป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา
2. ศึกษาแบบสอบถามของประกายทิพย์ พิชัย (2539) และสนทยา เขมวิรัตน์ (2542)
3. สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 1 และ 2 มาเป็นแนวทางในการสร้าง โดยสร้างให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา จำนวน 26 ข้อไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ตรวจสอบรายละเอียดแล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไป ซึ่งถือว่าข้อความข้อนั้นใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 122) ได้ข้อคำถามด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา จำนวน 22 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .2080 - .6080

6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8665

7. ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ จริงมากที่สุด จริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง ไม่จริงเลย

ตัวอย่างแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา

ชื่อ - นามสกุล.....ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ

() สาขาวิชาการตลาด

() สาขาวิชาภาษาธุรกิจ

() สาขาวิชาการบัญชี

() สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548.....(โปรดกรอกตัวเลขลง

ไป เช่น 2.50 เป็นต้น

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับปัจจัยความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา
ขอให้นักศึกษาอ่านข้อความเหล่านี้แล้วพิจารณาว่าข้อความดังกล่าวเป็นจริงสำหรับนักศึกษาเพียงใด
แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 4 ช่องดังนี้

จริงมากที่สุด	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามาก
จริงบ้างไม่จริงบ้าง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาบ้าง
ไม่จริงเลย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาไม่จริงเลย

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	ไม่จริงเลย
	ปัจจัยส่วนบุคคล				
0.	<u>แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์</u>				
	นักศึกษาตั้งใจในการสอบอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้คะแนนมากที่สุด				
00.	<u>การรับรู้ความสามารถของตนเอง</u>				
	นักศึกษาประสบความสำเร็จจากการกระทำด้วยตนเอง				
000.	<u>ความสนใจ</u>				
	นักศึกษาขอมีส่วนร่วมในการอภิปราย บทเรียนที่อาจารย์กำลังสอน				
	ปัจจัยด้านครอบครัว				
0.	<u>สัมพันธภาพในครอบครัว</u>				
	ผู้ปกครองให้ความสนใจและเอาใจใส่นักศึกษา				
	ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน				
0.	<u>พฤติกรรมการสอนของอาจารย์</u>				
	อาจารย์มีวิธีการสอนที่น่าสนใจ				
00.	<u>สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา</u>				
	นักศึกษาสามารถพูดคุยกับอาจารย์ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน				

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

แบบสอบถามมี 2 ลักษณะ คือ ข้อความที่มีความหมายทางบวก การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

จริงมากที่สุด ให้ 4 คะแนน

จริง ให้ 3 คะแนน

จริงบ้างไม่จริงบ้าง ให้ 2 คะแนน

ไม่จริงเลย ให้ 1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบ การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้ 1 คะแนน
จริง	ให้ 2 คะแนน
จริงบ้างไม่จริงบ้าง	ให้ 3 คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้ 4 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา

คะแนนเฉลี่ย 3.01 – 4.00	หมายถึง ความสำเร็จทางการเรียนอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 2.01 – 3.00	หมายถึง ความสำเร็จทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.00	หมายถึง ความสำเร็จทางการเรียนอยู่ในระดับไม่ดี

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ตรวจสอบรายละเอียดแล้วจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ดร.พาสนา จุลรัตน์ และอาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

2. นำแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาตรวจวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไปมาเป็นแบบสอบถาม จำนวน 78 ข้อ ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .2079 - .6214

3. นำแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาที่มีจำนวน 78 ข้อ ตามที่ได้คัดเลือกไว้แล้วในข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9141

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปยังรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนคร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการให้นักศึกษาจำนวน 30 คน ตอบแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ในการทดลองเครื่องมือ (Try out) เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ในการวิจัย

2. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปยังรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 70 คน ตอบแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบด้วยตนเอง จำนวน 70 ฉบับ ได้แบบสอบถามคืน 70 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ระหว่างวันที่ 1 มีนาคม – 3 มีนาคม 2549

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ของนักศึกษามาตรวจให้คะแนนแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ต้องการศึกษา โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยวิธีวิเคราะห์เกณฑ์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษาโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการเรียนกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
รัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ครั้งนี้ ขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

Mean	แทน ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
X ₁	แทน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X ₂	แทน การรับรู้ความสามารถของตนเอง
X ₃	แทน ความสนใจ
X ₄	แทน ปัจจัยส่วนบุคคล
X ₅	แทน พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา
X ₆	แทน พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง
X ₇	แทน ปัจจัยด้านครอบครัว
X ₈	แทน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์
X ₉	แทน สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา
X ₁₀	แทน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
Y	แทน ความสำเร็จทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปคิตคำร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับปัจจัยต่าง ๆ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

(Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. จำนวนร้อยละของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา และความสำเร็จในการเรียน
2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสนใจ ปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง ปัจจัยด้านครอบครัว พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
3. ผลการศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. จำนวนร้อยละของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา และความสำเร็จในการเรียน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนร้อยละของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

สายวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่กำลังศึกษา และความสำเร็จในการเรียน

สายวิชา	ข้อมูลทั่วไป	จำนวนนักศึกษา	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละกลุ่มตัวอย่าง
บริหารธุรกิจ	สาขาวิชา			
	การตลาด	18	12	17.1
	ภาษาธุรกิจ	16	9	12.9
	การบัญชี	43	32	45.7
	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	25	17	24.3
	รวม	102	70	100
	ความสำเร็จในการเรียน			
	ระดับดี (3.00-3.49)	72	45	64.3
	ระดับดีมาก (3.50 ขึ้นไป)	30	25	35.7
	รวม	102	70	100

จากตาราง 1 พบว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการบัญชี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 รองลงมาคือ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 และความสำเร็จในการเรียนของนักศึกษา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี (เกรดเฉลี่ย 3.00-3.49) จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 64.3 และอยู่ในระดับดีมาก (เกรดเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป) จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7

2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความสนใจ ปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง ปัจจัยด้านครอบครัว พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจำแนกตาม ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ ทางการเรียนของนักศึกษา	ความสำเร็จทางการเรียน								
	ระดับดี (3.00-3.49)			ระดับดีมาก (3.50ขึ้นไป)			รวม (N = 70)		
	(N = 45)			(N = 25)					
	Mean	S.D.	แปลผล	Mean	S.D.	แปลผล	Mean	S.D.	แปลผล
<u>ปัจจัยส่วนบุคคล</u>									
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ X ₁	2.69	.39	ปานกลาง	2.84	.59	ปานกลาง	2.74	.48	ปานกลาง
การรับรู้ความสามารถของตนเอง X ₂	2.79	.36	ปานกลาง	2.93	.42	ปานกลาง	2.84	.38	ปานกลาง
ความสนใจ X ₃	2.37	.36	ปานกลาง	2.53	.49	ปานกลาง	2.43	.41	ปานกลาง
รวมปัจจัยส่วนบุคคล X ₄	2.66	.29	ปานกลาง	2.81	.43	ปานกลาง	2.71	.35	ปานกลาง
<u>ปัจจัยด้านครอบครัว</u>									
สัมพันธภาพในครอบครัวเกี่ยวกับ									
พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา X ₅	2.74	.51	ปานกลาง	2.79	.63	ปานกลาง	2.76	.55	ปานกลาง
พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง X ₆	2.71	.49	ปานกลาง	2.92	.50	ปานกลาง	2.78	.50	ปานกลาง
รวมปัจจัยด้านครอบครัว X ₇	2.73	.47	ปานกลาง	2.86	.54	ปานกลาง	2.77	.49	ปานกลาง
<u>ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน</u>									
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ X ₈	2.64	.41	ปานกลาง	2.81	.33	ปานกลาง	2.69	.39	ปานกลาง
สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา X ₉	2.66	.47	ปานกลาง	2.85	.39	ปานกลาง	2.73	.45	ปานกลาง
รวมปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน X ₁₀	2.65	.40	ปานกลาง	2.83	.29	ปานกลาง	2.71	.38	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับดังนี้ คือ 2.71, 2.77 และ 2.71 ตามลำดับ

3. ผลการศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการเรียนกับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	Y
X ₁	1.000	.566**	.691**	.846**	.384**	.472**	.454**	.433**	.191	.341**	.168
X ₂		1.000	.510**	.883**	.255*	.288*	.288*	.368**	.404**	.435**	.175
X ₃			1.000	.803**	.373**	.470**	.446**	.390**	.249*	.353**	.125
X ₄				1.000	.377**	.453**	.440**	.460**	.357**	.454**	.188
X ₅					1.000	.765**	.945**	.329**	.141	.256*	.118
X ₆						1.000	.934**	.354**	.165	.283*	.201
X ₇							1.000	.363**	.162	.287*	.168
X ₈								1.000	.585**	.873**	.215
X ₉									1.000	.907**	.213
X ₁₀										1.000	.240*
Y											1.000

**มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 สรุปได้ว่า ความสำเร็จทางการเรียน (Y) มีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน (X₁₀) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับปัจจัยส่วนบุคคล (X₄) และปัจจัยด้านครอบครัว (X₇)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X₁) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X₂) ความสนใจ (X₃) ปัจจัยส่วนบุคคล (X₄) พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา (X₅) พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง (X₆) ปัจจัยด้านครอบครัว (X₇) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X₈) และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา (X₉)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษากับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ ทุกสาขาวิชา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่มีระดับคะแนน (Grade) ในภาคเรียนที่ผ่านมาอยู่ในระดับตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 102 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด ภาษาอังกฤษ การบัญชีและคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่ได้มาจากการคัดเลือกประชากรที่มีระดับคะแนน (Grade) ในภาคเรียนที่ผ่านมา ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป และใช้วิธีการสุ่มด้วยการจับฉลากมา จำนวน 70 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านครอบครัว

ตอนที่ 4 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ต้องการศึกษา โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน(X_{10}) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.24
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_1) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X_2) ความสนใจ (X_3) ปัจจัยส่วนบุคคล (X_4) พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา (X_5) พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง (X_6) ปัจจัยด้านครอบครัว (X_7)
3. ความสำเร็จทางการเรียน (Y) มีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน (X_{10}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับปัจจัยส่วนบุคคล (X_4) และปัจจัยด้านครอบครัว (X_7)

อภิปรายผล

1. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน(X_{10}) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อภิปรายผลได้ดังนี้

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นจากสภาพทางการเรียน หรือสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน ทั้งนี้เพราะว่า นักศึกษาได้แสดงความเห็นถึงว่า อาจารย์มีวิธีการสอนที่น่าสนใจ สอดแทรกประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาเรียนทำให้รู้สึกไม่เบื่อหน่าย มีการใช้สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถาม และมีการแลกเปลี่ยนในการแสดงความคิดเห็น จะสามารถสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษาได้ เพราะนักศึกษามีความตั้งใจในการเรียน เชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ และสามารถปรึกษาพูดคุยกับอาจารย์ได้ทุกเรื่อง จึงทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่ดี ภายในชั้นเรียนน่าสนใจ อยากรู้ อยากเห็น มีความกระตือรือร้น ดังนั้นทำให้นักศึกษาจึงประสบความสำเร็จในการเรียน ดังผล

การศึกษาของ บุษกร เพชรวิวรรณ์ (2519 : 65) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีต่อครูในโรงเรียนภาคกลาง ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะครูที่มีการสอนที่ดี คือ ครูมีความรู้ดี เตรียมการสอนดี ตั้งใจสอน ใช้อุปกรณ์การสอนในการอธิบายนักเรียนให้เกิดความเข้าใจและวิธีการสอนแตกต่างกันตามความสามารถของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของโคแกน (Cogan. 1975 : 135-139) ที่ศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรมากเท่าใดนิสิตจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้สูงสุดและมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนิสิต เมื่อนิสิตมีความศรัทธาในตัวอาจารย์จะช่วยให้นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน และทำให้ผลการเรียนของนิสิตดีขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรณี ชูชัย (2532 : 361) พบว่า การที่ครูมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจนักเรียน สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน และส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนได้

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X₁) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (X₂) ความสนใจ (X₃) ปัจจัยส่วนบุคคล(X₄) พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา (X₅) พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติต่อผู้ปกครอง (X₆) ปัจจัยด้านครอบครัว(X₇)

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสนใจ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน

2.1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความสำเร็จทางการเรียนทั้งนี้เพราะ นักศึกษาจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น และมีการวางแผนในการเรียนที่ดี เพื่อที่จะนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับกิลฟอร์ด (Guilford. 1959 : 437-439) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือมีความทะเยอทะยาน และความเพียรพยายามที่จะทำงานให้สำเร็จ แม้ว่าจะมีอุปสรรคยากเย็นเพียงใด ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มนี้อาจจะมีพื้นฐานความรู้เดิมน้อย คือตอนเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เพราะนักศึกษาสามารถเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียนได้ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ทำให้นักศึกษาในกลุ่มนี้จะต้องมีความตั้งใจ ความขยัน และความกระตือรือร้นในการเรียนมากกว่า เพื่อที่จะทำให้นักศึกษามีผลการเรียนที่ดีได้ ส่วนนักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แต่มีความสำเร็จทางการเรียนทั้งนี้เพราะ นักศึกษามีความรู้เดิมมาแล้วเนื่องจากมีการศึกษาในสาขาวิชาที่เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มาแล้วทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในสาขาวิชาที่เรียนอยู่ ดังนั้นนักศึกษาจึงมีความตั้งใจในการเรียน ความกระตือรือร้น และความรับผิดชอบในการเรียนจึงน้อย เพราะมีความรู้มาบ้างแล้วจึงทำให้นักศึกษามีผลความสำเร็จทางการเรียนได้

2.1.2 การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน กล่าวคือ นักศึกษาจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูง หรือต่ำนั้นก็ไม่มีผลต่อความสำเร็จ

ทางการเรียน อาจเนื่องมาจาก นักศึกษามีการประเมินความสามารถของตนเองเกินความเป็นจริง และมีการคาดหวังไว้สูง ในบางครั้งผลอาจไม่เป็นไปตามที่คาดหวังได้ ซึ่งการประเมินความสามารถของตนเองที่ดีนั้น จะต้องประเมินสูงกว่าสิ่งที่ตนเองมีความสามารถที่จะทำได้เพียงเล็กน้อย เพื่อให้จะให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ นักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงแต่มีความสำเร็จทางการเรียน อาจเนื่องมาจากนักศึกษามีการรับรู้ ความมั่นใจในความสามารถของตนเองในด้านการเรียน การทำงาน การพึ่งตนเองสูง และประเมินความสามารถของตนเองในสาขาวิชาที่เรียนได้ ทำให้นักศึกษาสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ชันค์ (กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา. 2539 : 11 ; อ้างอิงมาจาก Dale H. Shunk. 1983 : 89) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า เป็นการตัดสินใจความสามารถในการแสดงพฤติกรรมของตนเองว่าจะกระทำได้ดีเพียงใด และการรับรู้ความสามารถของตนเองนี้มีผลต่อการเลือกการกระทำ ความพยายามและความอดทนต่อความยากลำบากเพื่อให้การกระทำนั้นประสบผลสำเร็จ ส่วนนักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ แต่มีความสำเร็จในการเรียน อาจเกิดได้จากนักศึกษามีความมั่นใจในความสามารถในการเรียน การทำงาน และการพึ่งตนเอง ทำให้นักศึกษาไม่สามารถประเมินความสามารถของตนเองได้ แต่สิ่งที่ทำให้นักศึกษามีความความสำเร็จได้นั้น อาจเกิดจากความขยัน การเข้าห้องเรียนสม่ำเสมอ การส่งงานต่าง ๆ ที่อาจารย์ได้กำหนดให้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภัสสร วงษ์ศรี (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.3 ความสนใจไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน กล่าวคือ นักศึกษาบางคนมีความสนใจสูง บางคนมีความสนใจต่ำ แต่มีความสำเร็จทางการเรียนเหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามีความสนใจในการเรียนสูง จะมีความรู้สึกชอบ มีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ทำให้นักศึกษาเกิดความตั้งใจในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับพูลศรี กิจเจลา (2544 : 67) ได้ให้ความหมายของความสนใจว่า เป็นความรู้สึกชอบ ความพึงพอใจ ความเอาใจใส่และความอยากรู้อยากเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้พบเห็นหรือเกี่ยวข้องกับ ซึ่งแสดงออกด้วยความขวนขวายที่จะเข้าร่วมหรือติดตามกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนนักศึกษามีความสนใจในการเรียนต่ำนั้น แต่มีความสำเร็จทางการเรียนเหมือนกันเกิดจากการที่นักศึกษามีความรู้สึกชอบในสาขาวิชาที่เรียน ทำให้นักศึกษาไม่มีความตั้งใจในการเรียน หรือความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียน แต่นักศึกษามีความรับผิดชอบในการเรียน ก็คือพยายามที่จะเข้าห้องเรียน ส่งงานตามอาจารย์ที่กำหนดได้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ แมคเคลแลนด์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 39 ; อ้างอิงมาจาก McClelland. 1969 ข 2339-A) ได้ศึกษาตัวแปรที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญาที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในระดับวิทยาลัยพบว่า ความสนใจเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ด้านสัมพันธภาพในครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา และพฤติกรรมที่นักศึกษปฏิบัติต่อผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน เนื่องจากนักศึกษาในระดับนี้จะอยู่ในช่วงของวัยรุ่น การพัฒนาการด้านอารมณ์และจิตใจของวัยรุ่นนั้นมักมีความรู้สึกสับสนขัดแย้งในตนเอง ส่วนพัฒนาการด้านสังคมของวัยรุ่นนั้นมีพฤติกรรมทางสังคมเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสำคัญกับเพื่อน ในช่วงนี้วัยรุ่นจะออกห่างจากพ่อแม่ และครอบครัว ซึ่งวัยรุ่นต้องการโอกาสในการทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง มีอิสระในการคิด การตัดสินใจ และการวางแผน และไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้ามาก้าวร้าวในชีวิตของตน (จิตตินันท์ เตชะคุปต์. 2543 : 39-52) จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ปัจจัยด้านครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชอร์ และไลแมน (Shore and Leiman. 1960 : 661) ที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนมากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และสิริพร ดาววัน (2540 : 100) ได้กล่าวไว้ว่า นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะสนับสนุนการเรียนให้กำลังใจ สอบถามปัญหา และให้คำปรึกษา นักเรียนก็จะเกิดความสนใจ และเห็นความสำคัญของการเรียน พร้อมทั้งจะต่อสู้และเกิดความพยายามที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อทำให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา จึงสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลให้กับหน่วยงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการวางแผน ในการพัฒนาการเรียนของนักศึกษาในระดับอื่น ๆ เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูง ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จทางการเรียนได้

1.2 จากการวิจัยพบว่า มีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา คือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา จึงเป็นข้อมูลให้กับทางผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนให้ความสำคัญในการปรับปรุงวิธีการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาสามารถประสบความสำเร็จในอนาคตได้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา เช่น ทักษะคิดต่อการเรียนการสอน การปรับตัวด้านการเรียน

2.2 ควรศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา ในระดับชั้นปีต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศรีเดชา.
- กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและ
ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กุหลาบ รัตนสังขธรรม และคนอื่น ๆ . (2541). สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพติดและ
พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ :
สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- ชนิษฐา เพ็ชรน้อย. (2547). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่นของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จากการจัดกิจกรรมแบบ
เพิ่มพูนประสบการณ์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2544). แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ.2545-2549. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คำแสง ทะลั่งสี. (2542). การทำนายและอธิบายพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3
มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ตามแนวทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- จรัล อุ่ญธิวัฒน์. (2532). การรับรู้สาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวในวิชาคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนที่มีมีโนภาพกับตนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- จรูญ เรืองประพันธ์. (2531). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยหลักการเรียนรู้เพื่อรู้
แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตตินันท์ เดชะคุปต์. (2543, กันยายน – ธันวาคม). วัยรุ่นยุคใหม่สู่การพัฒนาเต็มศักยภาพอย่าง
สร้างสรรค์. วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช. 13(3) : 39-52.

- เจษฎ์สุดา หนูทอง. (2546). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กับการสอน
ตามคู่มือครูที่ได้รับการเสริมแรงและไม่ได้รับการเสริมแรง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- เจือจันทร์ กัลยา. (2533). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสนใจใน
วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปประกอบ
ภาพการ์ตูน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ชวาล แพร่ดกุล. (2518). เทคนิคการเขียนคำถามคำตอบ. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2534). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ :
ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์.
- จิตติพัฒน์ สงบกาย. (2533). ผลของการกำกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของ
ตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน คันทะพรหม. (2543). ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
และเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ดำรง ศิริเจริญ. (2524). การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจในวิชาที่เรียน
อัตรานภาพ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความแปรปรวนของอัตราการเรียนรู้ (Learning rate
variance) ระหว่างนักเรียนที่สอนโดยวิธีที่เรียนเพื่อรู้แจ้ง (Mastery Learning) กับกลุ่มที่
สอน โดยวิธีบรรยาย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ไตรเทพ ให่โก้. (2533). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาไทยและความสนใจในวิธีสอน
ฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เรียนโดยใช้แบบฝึกการฟังจากแถบบันทึกเสียง
และจากการอ่านของครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ทวี ท่อแก้วและอบรม สันภิบาล. (2517). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เทคโนโลยีราชมงคล, สถาบัน. (2545). แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ของ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- ธีรยุทธ์ เสนิงค์ ณ อยุธยา. (2526). พฤติกรรมครูในการเรียนการสอน. เอกสารการสอนชุดวิชา
พฤติกรรมการสอนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- นลินี ธรรมอำนวยสุข. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเครียดในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดกรมพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล ศิลปนิลมาลย์. (2545). การศึกษาการอ้างสาเหตุของความสำเร็จ และความล้มเหลวในการเรียนแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏมหาสารคาม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและการสืบค้นสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- บงกช สัปพัน. (2529). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บังอร ภัทรโกมล. (2541). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตหน่วยตัวเรา ด้วยวิธีสอนแบบโครงการ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- บุญชม ศรีสะอาด. (2528). พัฒนาหลักสูตรและการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มศว มหาสารคาม.
- บุญปลุก สิทธิไทย. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูปการดูกับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บุญลักษณ์ ทิพย์ฤทธิ์. (2541). การประเมินหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญสม สุขุมาลพงษ์. (2536). พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาเอกนาฏศิลป์ ในสถาบันราชภัฏอุดรธานี ตามทัศนคติของนักศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บุษกร เพชรวิวรรณ. (2519). ทักษะคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อครูในโรงเรียนภาคกลาง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประดิษฐ์ อุปรมัย. (2529). จิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ประพัฒน์ จำปาไทย. (2525). ความพึงพอใจของนิสิตต่อกระบวนการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประภัสสร วงษ์ศรี. (2541). การรับรู้ทัศนคติและความภาคภูมิใจในตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ประยูร ศรีสังข์กุล. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2538). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กราฟฟิคอาร์ต.
- ประหยัดศรี เกื้อศิริ. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). วิธีการทางวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล.
- พรรณี ชูชัย. (2522). จิตวิทยาการสอน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พัชนี ทองแก้ว. (2540). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบ *Team Assisted Individualization* กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พูลศรี กิจเจลา. (2544). การศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาไทย และความสนใจในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้กิจกรรมการเรียนแบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2518). คัมภีร์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ภัทราพรรณ สุขประชา. (2540). ผลการประเมินผลงานของนักเรียนโดยตนเองและโดยครูที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. (2549, มกราคม – มิถุนายน). จุลสาร. 2(2) : 9.
- มารีสา รัฐปัดย์. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- มุกดา เปรมศรี. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจต่อการเรียนวิชาพระพุทธศาสนาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการสอนแบบสืบเสาะเชิงนิติศาสตร์ที่ใช้เทคนิควิธีการ A.I.C. กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เมธี โพธิพัฒน์. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยงยุทธ ยรรยงเมธ. (2526). ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยมีการทบทวนความรู้พื้นฐานเดิมจากบทเรียนทบทวน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (คณิตศาสตร์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ราตรี แสนเย็น. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคุณลักษณะทางจิตสังคมบางประการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอพยุหะคีรี จัหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- รุจิร ภูสาระ. (2523). การศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 วิธีที่จะให้ผลสัมฤทธิ์สูงสุดโดยมีความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ต่ำและใช้เวลาในการเรียนการสอนน้อยที่สุด. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ. (2528). หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วนิช บรรจง และคนอื่นๆ. (2516). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- วัชร ทรัพย์มี. (2531). การแนะแนวในโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วิญญา วิศาลาภรณ์. (2530). การสร้างแบบทดสอบ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- วสันต์ ทองไทย. (2546). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างจิตพิสัยในการเรียนรู้
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร).
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. (2548). วารสารลานจัน บพ.จ.
กรุงเทพฯ : 5(9) : 4.
- วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร.
ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัช วรรณรัตน์. (2523). สิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาคุณภาพของเด็ก. ครู 5(7) : 12 ; กรกฎาคม.
วิรวรรณ มณีมวล. (2543). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเรียนร่วมมือสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง
และสอนแบบเรียนร่วมมือโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรู้แจ้ง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาตวัด. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดย
วิธีสอบตรงของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีสมัย สอดศรี. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องโจทย์ปัญหาเกี่ยวกับการเชิงเส้นสองตัวแปรโดยใช้กระบวนการสร้าง
ทักษะการแก้โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับการสอนปกติ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีระพร จันทโนทก. (2538). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริลักษณ์ ณ กาฬสินธุ์. (2544). จิตลักษณะบางประการที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่
เหมาะสมของวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลายในสถานศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัด
มหาสารคาม. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
ถ่ายเอกสาร.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2525). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ส่งเสริมวิชาการพิมพ์.
- สนทยา เขมวิรัตน์. (2542). ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพณิชยการพระนคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2536). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สงัด อุทรานันท์. (2525). การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาการบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิริพร ดาวิน. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์. (2536). สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุพจน์ สิ้นสูงศรีวัฒน์. (2527). การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระดับชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดบุรีรัมย์. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาณี เจียมศักดิ์. (2543). พฤติกรรมการปรับตัวในการศึกษาของนิสิต วิชาเอกพลศึกษา ระดับ
ปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรัช ขวัญเมือง. (2522). วิจัยสอนและการวัดผลวิชาคณิตศาสตร์ ในชั้นประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- สุรศักดิ์ ยอดหาญ. (2546). รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏ
ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กรุงเทพฯ :
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ จันทรเฒ. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา.
- สุมลลิกา อุดาการ. (2537). องค์ประกอบที่นอกเหนือสถิติปัญญาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดอุดรดิตถ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สำเนียง ศิลป์ประกอบ. (2540). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียนและความ
เชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยบทเรียน
สำเร็จรูปกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อดิเทพ ศรีสุอารักษ์. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนวิจิตรวิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อภิชาติ เพชรพลอย. (2543). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารมณ วุฒิพฤษ และคณะ. (2525). "การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาคปฏิบัติการพยาบาลอนามัยชุมชน," ใน "รายงานการวิจัย. หน้า 3." กรุงเทพฯ : ภาควิชาการพยาบาลสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อารีย์ วชิรวรการ. (2542). การวัดและการประเมินผลการเรียน. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- อุษณียวรรณ เพ็ชรโยธา. (2546). ตัวแปรทางบุคลิกภาพที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- Anderson, Mary J. (1970). Effects of Classroom Social Climate on Individual Aiming, *American Educational Research Journal*. 7 : March.
- Atkinson, J.W. (1966). *Motives in Fantasy, Action and Society*. New Delhi : Affiliated East-West Press, PVT. Ltd.
- Bandura, A. (1977). "Self-efficacy : Toward A Unifying Theory of Behavior Changes," *Psychological Review*. 84 : 191-215 ; Marc.,
- Bandura, A. (1986). *Self – Efficacy : Social Foundation of Thought and Action : A Social Cognitive Theory*. New Jersey : Prentice-Hall Inc.
- Batista, E.E. (1976). The Place of Colleague in the Appraisal of College Teaching : A Review of Literature, *Research in Higher Education* ; 4.
- Clark, Kenneth B. (1967). "The Negro Students at Intergrated College," *Education of The Disadvantage*. New York, Holt Rinehart and Winston, Inc., p.120.
- Cogan, Morriss L. "Studies of Teacher Behavior," *The Journal of Experimental Education*. 26 : 135-139 ; January, 1975.
- Cronbach. Lee J. (1970). *Essential of Psychological Testing*. 3 th. Ed. New York : Harper and Row.
- Freund, Johnm E. (1979). *Modern Elementary Statistics*. 5th ed. Englowood Cliffs, New Jersey : Prentice – Hall, Inc.
- Good, V.C. (1973). *Education Dictionary of Education*. 2 nd ed. New York : McGraw Hill Book Company.
- Guilford. JP. (1959). *Personality*. New York : McGraw-Hill.

- Hackett, Gail. & Campbell, Nancy K. (1987). Task Self-efficacy and Task Interest as A Function of Performance on A Gender-Neutral Task, *Journal of Vocational Behavior*. 30 : 203-215.
- Herman Herbert J.M. (1970). A Questionnaire Measures of Achievement Motivation. *Journal of Applied Psychology*. 54 : 354-355 ; August.
- Judith M" Harackiewicz. (2002). Predicting Success in College : A Longitudinal Study of Achievement Goals and Ability Measures as Predictors of Interest and Performance From freshman Year Through Graduated. *Journal of Educational Psychology*. 94 : 562-573 ; September.
- Kandel. Denis B. and GERAL S. Lesser. (1962). "Parental and Peer Influence on Education Plans of Adolescents." *American Sociological Review*. 34(22) : 221-222 ; April.
- Lee, Cynthia & Bobko, Philip. (1994). "Self-efficacy Believes : Comparison of Five Measures." *Journal of Applied Psychology*. 79 (3) : 364-369.
- Lindgren, Henry C. (1967). *Educational Psychology in Classroom*. 3rd ed. New York : John Wiley & Sone Inc.
- McClelland, David C. And Others. (1953). *The Achievement Motive*. New York : Appleton Century Crofts, Inc.
- McClelland, David C. (1961). *The Achieving Society*. New York : Van Nostrand Company, Inc.
- Murray, Edward J. (1964). *Motivation and Emotion*. New Jersey : Englewood Cliff, Prentice Hall, Inc.
- Powell, Marvin. (1963). *The Psychology of Adolescence*. New York : The Boblas Merrill Company.
- Rai, P.N. (1980). *Achievement Motive in Low and High Achievement : Measurement and Indian Education Review*. 15 (3) : 117-122.
- Robert, W. Lent, Steven D. Brown and Kevin, C. Larkin. (1984). "Relation of Self-Efficacy Expectations to Academic Achievement and Persistence." *Journal of Counselling Psychology*. 31(3) : 356-362.
- Russell, van L. (1969). "Motivation for School Achievement : Measurementant Validation." *The Journal of Education Research*. 62 : 236-266 ; February.
- Shultz, D. and Shultz, S.E. (1994). "The Social-Learning Approach," in *Theories of Personality*. p.391-4.6. 5th ed. California : Brooks Cole.

Thorndike, Robert L. and Hagen Elizabeth. (1959). *Measurement and Evaluation in Psychology and Education*. New York : John Willey.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือรับรองขอความร่วมมือ และแบบสอบถาม

ที่ ศธ 0519.12/ 4๕ 8

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 มีนาคม 2549

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาเขตบึงพระพิบูลย์ จักรวรรดิ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวจุติรัตน์ บุรินทรวานิช นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบึงพระพิบูลย์ จักรวรรดิ” โดยมี ศาสตราจารย์ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบึงพระพิบูลย์ จักรวรรดิ ในระหว่างเดือน มีนาคม - เมษายน 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวจุติรัตน์ บุรินทรวานิช ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-553-3541

ที่ ศร 0519.12/1466

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๓ มีนาคม 2549

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวจิรรัตน์ นรินทรวานิช นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ” โดยมี ศาสตราจารย์ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม การศึกษาความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2549

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวจิรรัตน์ นรินทรวานิช ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-553-3541

ตอนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่าง

ชื่อ - นามสกุล.....ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ

() สาขาวิชาการตลาด

() สาขาวิชาภาษาธุรกิจ

() สาขาวิชาการบัญชี

() สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548.....(โปรดกรอกตัวเลขลงไป เช่น 2.50 เป็นต้น

.....

ตอนที่ 2

แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ขอให้
 นักศึกษาอ่านข้อความเหล่านี้แล้วพิจารณาว่าข้อความดังกล่าวเป็นจริงสำหรับ
 นักศึกษาเพียงใด แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน
 4 ช่อง ดังนี้

จริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามาก
 จริงบ้างไม่จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาบ้าง
 ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาไม่จริงเลย

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
	แรงจูงใจสัมฤทธิ์				
1.	นักศึกษาดังใจในการสอบอย่างเต็มที่ เพื่อให้ได้คะแนนมากที่สุด				
2.	นักศึกษาชอบเปรียบเทียบผลการเรียนกับ เพื่อนที่เก่งกว่า เพื่อจะได้พัฒนาตนเองให้ ดีขึ้น				
3.	ถ้ารู้สึกว่าการเรียนยังไม่ดี นักศึกษาจะ ตั้งใจ และพยายามมากขึ้น				
4.	ก่อนสอบ นักศึกษาดังใจอ่านหนังสือ เพื่อที่จะได้คะแนนในการสอบสูงๆ				
5.	แม้ว่านักศึกษาจะรู้สึกไม่สบาย นักศึกษาก็ จะพยายามไปเรียนให้ได้				

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
6.	เมื่อมีปัญหาในการทำงาน นักศึกษาจะพยายามทำให้สำเร็จ				
7.	นักศึกษาพยายามค้นหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อแก้ไขงานที่ทำให้ถูกต้อง				
8.	ในการสอบทุกครั้ง นักศึกษาหวังว่าจะต้องได้เกรดเฉลี่ย มากกว่า 3				
9.	เป้าหมายในการเรียนของนักศึกษา คือการมีคะแนนผลการเรียนสูง				
10.	นักศึกษาเชื่อว่า การมีผลการเรียนที่ดีเป็นโอกาสที่ดีสำหรับการศึกษาในอนาคต				
11.	เมื่ออาจารย์มอบหมายงานให้ นักศึกษาจะพยายามทำงานให้เสร็จตามกำหนดเวลา				
12.	นักศึกษาชอบศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง				
13.	นักศึกษาเตรียมตัวก่อนสอบทุกครั้ง				
14.	ก่อนสอบนักศึกษามักรวบรวมการอ่านหนังสือ				
15.	นักศึกษามีการวางแผนในการทำงานทุกครั้ง เพื่องานเสร็จตามเวลาที่กำหนด				
16.	การทำงานแต่ละครั้ง นักศึกษาจะศึกษาข้อมูลด้วยตนเอง				
17.	นักศึกษาทำข้อสอบด้วยตนเอง				

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
	การรับรู้ความสามารถของตนเอง				
18.	นักศึกษาคิดว่าตนเองมีความสามารถ ทางการเรียน				
19.	นักศึกษาคิดว่าตนเองสามารถจัดการกับ ปัญหาที่เกิดขึ้นได้				
20.	นักศึกษาคิดว่าความพยายามทำให้ นักศึกษาประสบความสำเร็จ				
21.	นักศึกษาสามารถประสบความสำเร็จได้ ด้วยตนเอง				
22.	เวลาสอบ นักศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถ ทำคะแนนผลการสอบได้ดี				
23.	เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น นักศึกษารู้สึกท้อแท้ ไม่สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้				
24.	นักศึกษาชอบทำงานที่ท้าทาย ความสามารถของตนเอง				
25.	แม้ว่าจะมีอุปสรรคในการทำงาน นักศึกษา จะพยายามทำจนกว่าจะเสร็จ				
26.	เมื่อต้องเรียนวิชาที่ยาก นักศึกษามั่นใจว่า ตนเองสามารถทำได้				
27.	นักศึกษามั่นใจว่าตนเองสามารถผูกมิตร กับบุคคลอื่นได้เป็นอย่างดี				
28.	นักศึกษารู้สึกว่าตนเองมีความสามารถในการ ปรับตัวเข้ากับผู้อื่น				

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
	ความสนใจ				
29.	เมื่ออาจารย์ได้จัดกิจกรรมในการเรียน นักศึกษาจะขอร่วมในการทำกิจกรรมทันที				
30.	นักศึกษาขอมีส่วนร่วมในการอภิปราย บทเรียนที่อาจารย์กำลังสอน				
31.	นักศึกษาเข้าเรียนทุกวิชา ไม่เคยขาดเรียน				
32.	เมื่อเลิกเรียน นักศึกษาจะรีบทำงานที่ อาจารย์มอบหมายให้ทันที				
33.	นักศึกษารู้สึกสนุกกับการมาเรียนหนังสือ				
34.	ขณะเรียนหนังสือ นักศึกษาชอบซักถาม ปัญหาเกี่ยวกับวิชาที่เรียน				
35.	เมื่อไม่เข้าใจบทเรียน นักศึกษาจะพยายาม ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม				
36.	เมื่อต้องขาดเรียน นักศึกษาจะติดตาม บทเรียน และการบ้านจากเพื่อนหรือ อาจารย์ทุกครั้ง				
37.	นักศึกษาสรุปรูปเนื้อหาที่เรียนทุกครั้ง เพื่อใช้ ในการอ่านก่อนสอบ				
38.	ผลการเรียนที่ดี อยู่ที่ความสนใจในการ เรียนของนักศึกษา				
39.	ไม่ว่าจะเรียนวิชาใดก็ตาม นักศึกษาอยาก ให้หมดชั่วโมงเรียนเร็ว ๆ				

ตอนที่ 3

แบบสอบถามด้านปัจจัยด้านครอบครัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัวขอให้นักศึกษาอ่านข้อความเหล่านี้แล้วพิจารณาว่าข้อความดังกล่าวเป็นจริงสำหรับนักศึกษาเพียงใด แล้วโปรดทำเครื่องหมาย 3 ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ดังนี้

จริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามาก

จริงบ้างไม่จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาบ้าง

ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาไม่จริงเลย

ข้อ	ความสนใจทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	ไม่จริงเลย
	สัมพันธภาพในครอบครัว				
	พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักศึกษา				
1.	ผู้ปกครองให้ความสนใจและเอาใจใส่นักศึกษา				
2.	ผู้ปกครองให้ความสนใจในเรื่องผลการเรียนของนักศึกษา				
3.	ช่วงใกล้สอบผู้ปกครองดูแลให้นักศึกษาอ่านหนังสือ				
4.	การเอาใจใส่ของผู้ปกครองมีความสำคัญต่อการเรียนของนักศึกษา				
5.	ผู้ปกครองอนุญาตให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ทางวิทยาเขต จัดขึ้น				

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
6.	ผู้ปกครองมีส่วนช่วยในการตัดสินใจ เรื่องการเรียนของนักศึกษา				
7.	ผู้ปกครองให้คำแนะนำในการแก้ไข ปัญหาได้เป็นอย่างดี				
8.	ผู้ปกครองแนะนำให้อ่านหนังสือที่มี ประโยชน์เกี่ยวกับการเรียน				
9.	ผู้ปกครองมีการพูดคุย ซักถามและ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้ใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์กับนักศึกษา				
10.	ผู้ปกครองให้กำลังใจ เมื่อนักศึกษา รู้สึกผิดหวังท้อแท้				
11.	ผู้ปกครองมีการชมเชย เมื่อนักศึกษามี ผลการเรียนที่ดี				
	พฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติ ต่อผู้ปกครอง				
12.	ถ้ามีอุปสรรคในการทำงาน นักศึกษา จะขอให้ผู้ปกครองช่วยเหลือทันที				
13.	เมื่อผลการสอบออกมา นักศึกษาจะ บอกผู้ปกครองให้ทราบทุกครั้ง				
14.	นักศึกษามักขอความคิดเห็นต่าง ๆ จาก ผู้ปกครอง				
15.	นักศึกษาเชื่อฟังคำสั่งสอนของ ผู้ปกครอง				
16.	นักศึกษาให้ความเคารพผู้ปกครอง				

ตอนที่ 4

แบบสอบถามด้านปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา ขอให้นักศึกษาอ่านข้อความเหล่านี้ แล้วพิจารณาว่าข้อความดังกล่าวเป็นจริงสำหรับนักศึกษามากน้อยเพียงใด แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 4 ช่องดังนี้

จริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามาก

จริงบ้างไม่จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาบ้าง

ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาไม่จริงเลย

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	ไม่จริงเลย
	สิ่งแวดล้อมทางการเรียน				
	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์				
1.	อาจารย์มีวิธีการสอนที่น่าสนใจ				
2.	อาจารย์สอดแทรกประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่สอน ทำให้นักศึกษารู้สึกไม่เบื่อหน่าย				
3.	อาจารย์ยกตัวอย่างประกอบการเรียน เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจง่ายขึ้น				
4.	อาจารย์สามารถสอนสิ่งที่ยากให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น				
5.	อาจารย์สอนโดยไม่สนใจว่า นักศึกษาจะเข้าใจหรือไม่				

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
6.	อาจารย์เข้าสอนตรงเวลา				
7.	อาจารย์มีการเตรียมเอกสารประกอบการ เรียนการสอน				
8.	อาจารย์มีการสรุปเนื้อหาสำคัญ ๆ หลัง การสอนทุกครั้ง				
9.	ในชั่วโมงเรียน อาจารย์ให้นักศึกษามี การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น				
10.	อาจารย์ขอให้นักศึกษาแสดงความ คิดเห็น				
11.	อาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถาม ข้อสงสัยเกี่ยวกับวิชาที่เรียน				
12.	อาจารย์ใช้สื่อประกอบการสอน ช่วย ให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และความเข้าใจ มากยิ่งขึ้น				
13.	อาจารย์สามารถใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน ได้เป็นอย่างดี				
14.	อาจารย์ชี้แจงรายละเอียดของเนื้อหาวิชา ที่เรียน				
15.	อาจารย์อธิบายเนื้อหาวิชาที่สอนเข้าใจ ได้ง่าย				
16.	อาจารย์มีการสอนที่ครอบคลุม เนื้อหาวิชาที่เรียน				
	สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับ นักศึกษา				
17.	อาจารย์ให้ความสนใจใน พฤติกรรมการณ์เรียนของนักศึกษาทุกคน				
18.	อาจารย์ยินดีให้คำปรึกษากับนักศึกษาได้ ทุกเรื่อง				
19.	อาจารย์มีความยุติธรรมกับนักศึกษาทุก คน				

ข้อ	ความสำเร็จทางการเรียน	จริงมากที่สุด	จริง	จริงบ้างไม่ จริงบ้าง	ไม่จริง เลย
20.	นักศึกษาสามารถพูดคุยกับอาจารย์ได้ทั้ง ในและนอกห้องเรียน				
21.	เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียนที่อาจารย์สอน นักศึกษาไม่กล้าที่จะปรึกษาอาจารย์				
22.	อาจารย์สร้างบรรยากาศที่ไม่เคร่งเครียด ในการเรียนการสอน				

ภาคผนวก ข
ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนก

ตาราง 4 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา
ด้านที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	.4977	21	.2348
2	.4102	22	.3156
3	.4289	23	.2079
4	.3980	24	.2541
5	.3541	25	.3849
6	.4861	26	.4027
7	.3592	27	.2391
8	.3203	28	.3446
9	.2840	29	.4847
10	.3426	30	.5396
11	.3353	31	.3026
12	.3984	32	.4276
13	.5604	33	.2234
14	.2898	34	.4706
15	.4388	35	.5192
16	.3590	36	.3490
17	.2510	37	.5376
18	.3939	38	.4671
19	.3957	39	.2247
20	.5016		

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา
ด้านที่ 2 ปัจจัยด้านครอบครัว

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	.3497	10	.4903
2	.4997	11	.4264
3	.4216	12	.4307
4	.3890	13	.4635
5	.3936	14	.5475
6	.4003	15	.4827
7	.5281	16	.3232
8	.6214		
9	.4779		

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสำเร็จทางการเรียนของนักศึกษา
ด้านที่ 3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	.2788	13	.5004
2	.3566	14	.2786
3	.2896	15	.6080
4	.2956	16	.5139
5	.2080	17	.3938
6	.4236	18	.2229
7	.5309	19	.4010
8	.5018	20	.3920
9	.5678	21	.2809
10	.3933	22	.4018
11	.5245		
12	.4584		

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวจิตรีรัตน์ บุรินทรวานิช
วันเดือนปีเกิด	16 กันยายน 2522
สถานที่เกิด	อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	127/7 ถนนจักรเพชร แขวงวังบูรพา เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2536	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนโยนออฟอาร์ค
พ.ศ.2539	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ
พ.ศ.2543	บธ.บ. จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2549	กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ